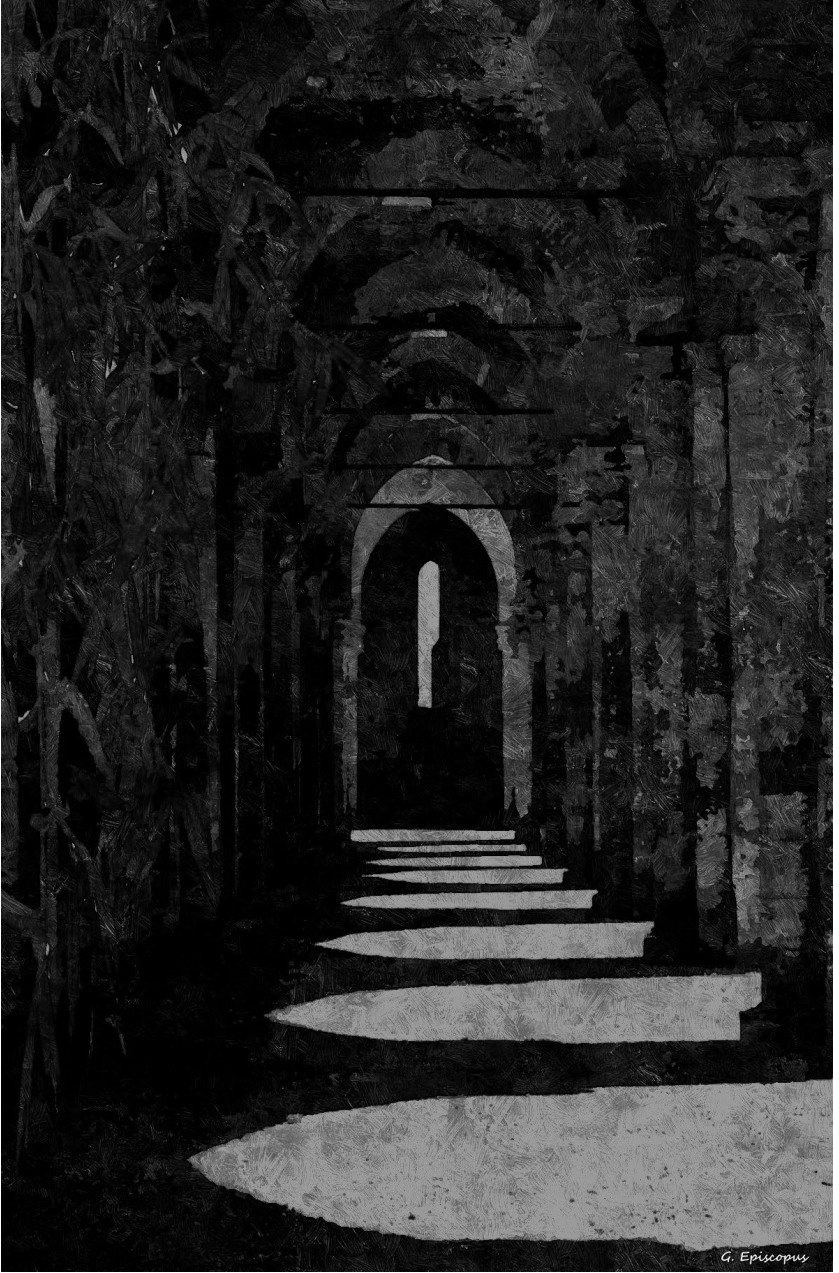

1001 PILLANAT

Kortárs költők antológiája

ILLYRIAN MONASTERY

Kedves Költő Barátaink!

Szeretettel köszönjük azokat a verseket, amelyeket az antológiába küldtetek. Tudom, hogy minden versnek megvan a lélegzete és megvan az a rezgése, amelyet az ihlet hoz elő. Az az ihlet, amelyet a szeretet és a bánat táplál. Ott van mindegyikünk gondolatában. Néha elbújik és néha áldást ad. Majd tréfálkozik és adja a ritmust, amelyre helyezük a képeink.

A képek szavakká és rímekké válnak, amellyel kifejezzük legfontosabb érzéseink verseinkbe.

Sokszor bölcsen megállapítva dolgokat, majd elszaladva a végtelenbe.

Olvassátok szeretettel a közös könyvünket.

Goran Episcopus

GORAN EPISCOPUS

Író, költő, illusztrátor...
Keresztény értékek szolgája...

Ne várj!

Hagyd csak a bajod a múltra,
Ne gondold újra meg újra...
Dobd el furcsa érzésedet,
Ne várj míg maga alá temet...

Reggeli harangjáték

Vagyok a belső hangom,
Saját csengő harangom...
Ritmusomra ébredek,
Áldottak a reggelek....

Vagytok a harangjáték,
Csilingelő ajándék...
Álomvilágra kelek,
Csodálatos életek....

Vagyunk áradó élet,
Kiket idő nem tépett..
Csak forraszt egy zenébe,
Örök reggel reménye...

Álom

Álmokból született életem,
Álmokkal áldottan én nekem...
Álmokból remélek végtelen,
Álmodozóan reménytelen...

Álmaim adom mindenkinek,
Álmokat véletlen semminek...
Álmaim ölelik álmaid,
Álmodott varázsolt vágyaid...

Álmodban magad vagy magaddal,
Álmodott élet marasztal...
Álomvilág játszadozik veled,
Álmodban végtelen a hited...

Reményként

Minden ismétli önmagát,
Majd látod időd folyamát....
Körkörös spirál a végzet,
Érint, szalad majd eléred...

Benned a minden ajtaja,
Érzelmek hozzá a kulcsa...
Rajtad így átjár az idő,
Te vagy jelen, múlt és jövő...

Ha megérted mozgásait,
Belelátva ölel a hit...
Benne világítasz fényként,
Tőled áradó reményként...

**POÓR
EDIT**

2011-től kezdtem el verseket írni,
későbbiekben novellákat és
regényeket.

TOLLAM EREJE HITEM
/ ARS POETICA /

Az Úr vezeti kezem,
S tollam ereje hitem,
Angyal suhan a térben,
Szárnya lelkemen pihen.

Áradó szeretettel,
Ébreszti tollamat fel,
S üzenet életre kel,
A hitnek erejével.

A fehér papírlapot,
Hímezik a gyöngy sorok,
Fény angyali hírnöke,
Mondanivalót hozott.

E talentum szolgálat,
Egy áldásos ajándék,
S én mások örömére,
Alkotok, boldog szívvel.

Az Úr vezeti kezem,
S tollam ereje hitem,
Angyal suhan a térben,
Szárnya lelkemen pihen.

A SZERETET SZÁRNYA

A szeretet szívemben,
minduntalan szárnyra kel,
rózsaszín felhőjében,
téged is átölel.

Éteren át megtalál,
hívó gondolatra száll,
körül fonja lelkedet,
s megvigasztal, ha kell.

Itt vagyok jer hát velem,
fogd erősen a kezem,
rózsaszínű felhőben,
lebegj együtt így velem.

S ha szeretet ereje,
könnyet csalna szemedbe,
láss felfénylő lelkedben,
őrizz meg emlékedben.

A VILÁG ÚTJAIN

A világ göröngyös útján,
Hív, sok kecsegtető bazár.
Megtéveszt, álomba ringat,
Később unottan tovább áll.

Fokozódik hiányérzet,
Boldogság nélkül a lélek.
Keres – kutat Földi létben,
Ám, minden csak időleges.

Gyötrő, fájó kiégések,
Mire megérti a lélek,
Boldogságot ne keressen,
Itt, eme Földi létben.

Csak a szeretetnek kulcsa,
Illik bele minden zárba,
Tévelygéseknek utcája,
Következő élet karmája.

Bűn, büntetlenül nem marad,
A sors kiegyenlíti azt.
Kerüld árnyéknak világát,
Hogy mindig fényben maradhass.

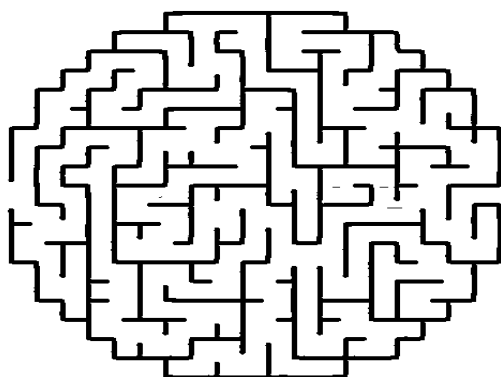
LABIRINTUS

Az életünk e Földön,
Útvesztő labirintus.
Jobbra – balra tévelygünk,
A kiutat keressük.

Porszemként e világban,
A szél ide – oda kap,
Sötétség leple alatt,
Nehéz találni utat.

Mi mégis bizalommal,
S reménykedve lépkedünk,
Hiszen szívünkbe írtad,
Az igazság fonalát.

Ott állsz az útnak végén,
Arany – fehér lepelben,
Élő fénysugaraddal,
Kivezetsz és felemelsz.

**VARGA
JÚLIANNA**

SZERETNÉM HA AZ ÉLET A
MESÉHEZ HASONLÍTANA.

MONDD

Akarsz e velem szép kis házban élni?
A Balaton partján üldögélni ?
Mefogni egymás kezét,
Csendben nézni a Naplementét.

Hallgatni a szélfodrozta tó,
Felszínén a hullámokat .
Csodálni a rajta úszó ,
Örök szerelemben a hófehér hattyúkat.

Nézni velem a kék eget,
Megcsodálni amit Isten teremthetett.
Látni még sok csodát,
Ősrégi kihalt kastélyt, palotát.

Te festenél róla szép képeket,
Én írnék hozzá gyönyörű verseket.
Mondd, akarsz - e a társam lenni?
Mindennap együtt felébredni.

Hallgatni a madár csodálatos énekét,
Mikor kizöldül a rét?
Ilyen szép dallam csakis ott van,
Hallottam már többször az ablakodban.

Oláh Tímea

A művészet már gyermekkoromban is éltető nedű volt számomra, de kibontakozni pár éve sikerült igazán, gondolataimat versben mondom el.

Vándor

Álmodlak régen, álmodlak magamnak,
Tudom, ez a bolygó nem a mi otthonunk.
Átutazók vagyunk, és egy kis időre,
Tudjuk, hogy itt ragadunk.

Kereslek, kutatlak ezredévek óta,
Mióta lelkünk kettévált,
Érzem, lassan eljön az óra,
Hogy ismét karjaim ölelnek át.

Keresem lelked ismeretlen arcokban,
Suttogom neved, hátha hozzád viszi a szél.
Állok egy sebes folyónak partján,
Lényem már semmitől sem fél.

Hallgatom madarak dalát,
Lábam érinti homokföveny,
Kereslek a csillagokban is,
Hátha onnan majd lelked üzen.

Mikor a végtelen csillagport szór rám,
Szememre álmot bocsájt az éj,
Tudom, hogy elhoz nekem a végtelen,
Csak annyit mond, szépen kérj!

Kérek és kérlek, hogy találj meg engem,
Míg időm itt el nem rohan.
Utána már csak a fényben ...
... élhetek veled boldogan.

PÉRI GYÖRGYI

27 éves tanári pályám
mellékterméke az írás és az írott
szó szeretete.

CSÁBERŐ

- Tíz óra hat perc
– a férfi szól.
- E kedves, lány kontrollt
Lecsókolom ajkadról!

Míg szemük átíveli
A szobányi távot,

A nő kecsesen kiszáll
A gőzölgő kádból,
S a tekintete a másiktól
Valami csodát vár...

A férfi újra szól:
– Tíz óra tíz van már!

NEM LÉTEZEK

Míg a múlt képei elől
Menekülök a jövőbe,
Elgurul mellettem
A pillanat a ködbe.

S hiába kapok már utánuk,
Elvesztem az emlékeket,
A jövő illúziójában élve
A jelenben már nem létezek,

A jelenben már nem létezek.

MONOSTORY TAMÁS

Többször sétálhattam "kéz a
kézben" Istennel.
Megengedte, hogy maradjak még..

Hajnal van ismét..

Elmúlt egy napom,
S kezdődik új megint.
Fogyó életem
Gúnyosan rámlegyint,
Végnek közeledte
Ismét rámtekint..

S én szemtől szemben
Állok didergő rettegésben,
Bár az élniakarás
Mint titkos opció a létezésben
Még közöttetek tart-,
Kerülvén értem nyúló kart,
Testnek, léleknek végzetét..

És most kisüt a nap megint,
S a sötétség rémképe
Immár fényre szelídülve,
árnyék homályából
Cinkosan rámkacsint:
Még találkozunk!
Mert másodpercre

Állsz csupán az örökös lét
előtt..

Légy hálás immár ezért,
Hajolj meg most az égi Úr előtt..

Én és Te..

Én és Te,
Ülünk az esti dombtetőn.
Titkos pajtások
Csillagfény alatt,
Kézenfogva beszéljük
Mindennapjaink,
Holdfénynek mesélve
Elszállt perceink.

Hol én, hol Te hallgatsz.
Azután hirtelen
Tör elő az emlék.
Gránit-fájdalmakkal
Szüntelen,
Mint ólomsúly
Telepszik ránk.
Szárak-könnytelen,
Fájdalom-kupolán
Figyel, hallgatván.
Megdermedt Végtelen...

Kezem és kezed.
Két, huncut áruló,
Mesélnek arról,
Mi el nem mondható,
Nehéz érzésed
Elhallgatható,
De lelkünk sajkása
El nem dobható.

Ülünk itt ketten.
Az érzés nem rezzen,
Kezed melege
Egyetlen kincsem,
S ez oly nagyon jó!
Még foghatom kezed.
Hálás létezésem
Köszöni Neked,
Hogy nekem-,
Én jó egyetlenem-,
Mindezt megengeded..
(m.t.)

OROSZ KRISZTIÁN

Elsősorban regényeket és novellákat írok. A versek világába is kitérőt teszek.

Fáj

Fáj a szívem egyre csak hasad,
Égő emlékeimtől majd megszakad.
Sok minden változott, mi mélyen érintett,
Lelkemen a sors jókora sebesülést ejtett.

Gyermeki álomtól ittasan éltem,
Mindent örökletes dolognak véltem.
Ám az ősszel sajnós megtörtént a baj,
Még mindig fülemben cseng a
„tragédia zaj”.

Nem hiszem el, hogy ez mind megtörtént,
Körülményes begyógyítanom ezt a
megtörtént.
Bár muszáj lesz, hisz az élet megy,
szalad,
A múltban élve haldokolni nem szabad.

Fáj a szívem, de lassan már gyógyul,
A szűrő tövisek sem sértik már orvul.
A hegek nem múlnak, emlékeztetnek a
múltra,
Reménykedve gondolkodom valami egészen
újra.

MÁTHÉ ROZÁLIA

Kerekesszékben élem
mindennapjaimat Kaposváron
Versírással töltöm szabadidőmet
Hatalmas agytornának tartom.

Természet Pillanatai

Természet lágy ölén,
A szabadság és " én"
Friss levegő maga az éden
A fák dobogó szívében

Hallgatni a madarak dalát
Elfeledve a város zaját
E Pillanat mindennél többet ér
Olyan mint egy falat kenyér

Lágy szellő simogatja arcom
Mebékél a belső harcom
Ki a szabadba nincs kötöttség
A lelkemnek ennyi elég

A képek elmém hagyatéka
Csend és harmónia
Arcom a nap fénybe fordítom
E Pillanatokat szememmel
lefotózom

Kovács Evuska

Írok, költök,
művészkedek. Én
ésszel sosem alkotok
semmit, csakis a
lelkemmel.

Tanulmányaimat az
Abigél Többcélú
Intézményben, képző
– és iparművészeti
tagozaton, keramikus
szakon kezdtem. Na, és
látjátok, hogy hol is
végeztem!

Mosoly!

Egy téli pillanat

MMXVIII –as év decemberének
az emlékére,
SZ. T.- nak ajánlva

Havas volt a táj, de a szívünk
nem volt jeges.
A buszmegállónál a leány,
téged kerestt.
Más talált. Többet, mint tégedet.
Két ragyogó
kis szempárt, mibe gyorsan
bele is szeretett.
A buszok jöttek, mentek. A
boldogság is egy
pillanat alatt, megérkezett.
Mit hoztak egymásnak a még
idegen szívek,
és felek.

ERDŐS SÁNDOR

Gyermekeknek szánt versei a népszerű sulimagazinokban is rendszeresen megjelennek. Ezer szállal kötődik a Szigetközhez.

Búcsú a pusztától

Tüzek égnek sápadt pusztán
rőt fényük imbolyog,
kunyhó mellett öreg juhász
hold fénye ráragyog.

Eltekint a messzi tájra
rácok véste arccal,
merre csak lát ősi pusztá
zöld terített asztal.

Lába mellett ül a társa
a hú juhászcutya,
az egyetlen lény akiben
nem kell csalódnia.

Utolsónak kelő napnak
biccent oda némán,
csendben, nyugodtan pergett le
élete a pusztán.

VÁRONNÉ DARABOS KLÁRA

Verseim, írásaim megjelentek már online irodalmi oldalakon, (POET, HM, MIR) és antológiákban.

Tavaszi pillanatkép

Rám omlott a tavasz
meleg lehelete,
fák hulló virága,
nyarat köszöntötte.

Zöld selyme zizegett,
uralta a tájat,
körül ölelt engem,
pillanat-varázsa.

Megült a nyugalom
lelkemnek mélyében,
vélt sérelmeimre,
fátylát terítette.

Múltam fájdalmát már,
végleg kitöröltem,
a rosszat feledve,
ismét szerethetek.

Suhogva hajt a szél
kóbor fellegeket,
szárnyak bomlanak most,
fenn a magas égben.

Túlnézek az idő
foltos fátyolán át,
kiragyog tavaszom,
lelkemnek sugarán.

SZILÁGYI ANITA

Tizenegy éve rendszeresen írok verseket.

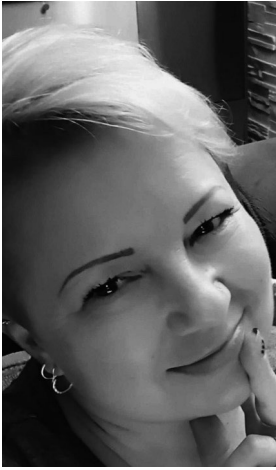
Ima

Hitemben, bizakodván imádkozom,
Istenem, halld meg ma fohászom,
Őrizd még szívemet és lelkemet,
Ne fedje be testem kies sírhalom!

Kegyelmedért írom meg könyörgésem,
Adj még pergő, új, szép időt nekem,
Maradhasson meg kegyes életem,
Létezésemben, ne legyen szájalom!

Hálaimám lesz majd csengő énekem,
Kérlek, ne ítéld meg felettem,
Kicsi kápolnában értem szól harangom,
Lecsendült, oly mélabús dallamon!

TERNYIKNÉ SÁNDOR NATALIA

Natali Sanders

Amatőr író, költő vagyok. Verseket kilenc éves korom óta írok, szinte minden megihlet, hisz csodás hely ez a mi világunk.

Belehalok a mába

Belehalok a mába, úgy érzem, bár igazán csak szüléskor félttem, akkor is drága gyermekem miatt, hogy elérje az új élet hidat.

Felsírjon, s mosolya kábítson el,
légzése legyen megnyugtató jel,
fogadjon szívébe szeretettel,
legyen hozzánk Isten kegyelemmel.

Belehalok a mába, úgy érzem,
mindentől is rettegve kell félnem,
ezt sulykolják a hírek, reklámok,
hamvába hálnak el gyermekálmok.

Zaklatnak, sokkolnak, megtörnének,
szól erről a zsoltárban sok ének...
Újra itt van már a világvége,
tárd ki szíved, és emeld a fénybe.

Belehalok a mába, úgy érzem,
Kicsimnek nem ezt a jövőt kértem...
Ezerszer is jobbat, mint magamnak,
pernye szaga van már a tavasznak...
Hatalom, pénz, jog ész nélkül törtet,
pedig már tönkre tették a Földet...

SOMOGYI IBOLYA

Amatőr költő

Messze

Messze a hazámtól,
Élem az életem,
Kedves világból,
Írom a versem.

Nyugodalmat nyertem,
Szívem békében,
Áldott a lelkem
Isten erejével.

Keresztutak mögöttem,
Problémák rosszak,
De most már mejöttem,
Menedéke a szónak.

Hosszú kínzó élet,
Bánata elhagyva.
Már nem félek,
Szeretemben lakva.

Sok kedves ember
Széppé teszi a napot,
Az élet egy szerelem,
Barátaim itt vagyok.

**Lantay
Éva**

Szorongásainkból erőt
meríteni, hogy jobbá tegyük a
világot.

Frézia

Mamókának

Én azt hiszem,
életem legszebb haikuját írtam
Neked
egy fréziáról.

Te, az ef betűjében is Istent
keresed.

Nem leled?

Kérlek, fogd, e piciny virágot,
szirmát tartsd a Nap felé.

Ereiben zubog az Élet.

Már átjárja arcod is talán.

Szippantsd be illatát!

Érzed? Itt van.

Ne keresd tovább!

CSEH VERONIKA

25 éves. Szegeden nőttem fel,
de jelenleg pesten élek.

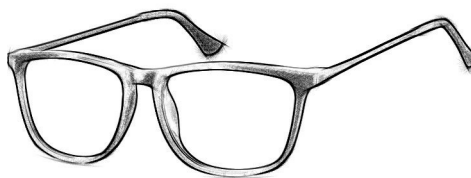
5 éve kezdtem el verseket írni,
azóta megjelent 2
verseskötetem.

Te vagy a hang bennem

Te vagy a hang a fejemben,
Fonódott ezer szóvirág!
De hangjait, csakis
Én hallom,
Rajtam kívül, senki más.

Te vagy a hang a fejemben,
Fonódott ezer szóvirág!
Ha eljön az éjszaka, még
hangosabban hallom,
Minden hangját!
A legszebb hang, te vagy bennem!

Te vagy a hang a fejemben,
Fonódott ezer szóvirág!
Próbálom magamban,
Lekapcsolni,
De mindig, minden szóvirág,
újra körbeér!

G. Episcopus

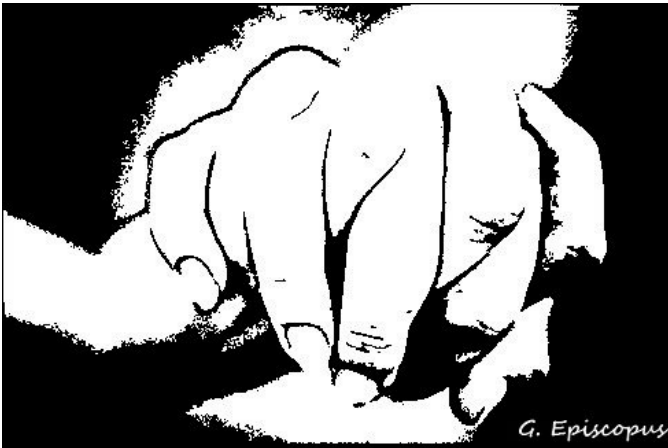
VÁCZI
JÉPONT
TAMÁS

Egy reggel...

Egy reggel
borotválkozás után
a tükörből
kitöröltem a szám,
és ezen fellelkesülten
teljesen megsemmisültem.

Amikor a rigófütty...

Amikor a rigófütty
leesik a fáról,
akkor fog majd elszakadni
a holnap a mától.

**VÁCZI
VIRÁG**

Író, költő és illusztrátor

Félrementés

a tökéletes férfi
éppen olvasott
így nem fedezhette fel
a tökéletes nőt

„Úgy érezte, a szíve kihagyott egy
ütemet.”

úgy
érezem,
a szívem
is kihagy egy
ütemet – mindig

ha
szívem
csak egyszer
is kihagyná –
örökké állna

Kísérleti verspiramis

az idő relatív

tán nem is létezik

csak mi képzeljük így

hullámvasút-szelvényeit

egy pillanat? ezeregy emlék

elfelejtem, milyen volt nemrég

vajon milyen hosszú sor és hány

ha az idő létezik, mindegyikünket bolonddá

az idő relatív

csoda ívet húz elő

de nem úgy ám a szív

ami csökken, amikor nő

egy emlék? ezeregy pillanat

az ősidők históriája megmarad

betű fér el büntetlenül a fentiek alatt

teszi. a minden áll – csak a semmi halad.

Váczy Virág

BAGOLY ANDREA

Fiatal, szárnyait bontogató,
pályakezdő költő vagyok, akinek
költészet önkifejezés, misszió.

Terhek

Rabigába állít minket
a megfeleléskényszer,
behunyjuk szemünket a valóság
fátyla alatt.

Ne kérd a csendes nyugalmat!
tonnáinkat vállainkra vesszük,
ónapok csípős dere égeti arcomat.

Zárt ajtók mögött

A fájdalomhoz már gyerekként
hozzászoktál
mikor sárba nyomták a fejed.
Vagy mikor a fiókból
a gyászruhát előveszed,
hogy becsomagold magad
a magánynak,
hogy menj s nagyanyádat
átadd a túlvilágnak.
Nézd meg mi maradt utánad!

A félelem mikor csontig rágod
a körmöd,
közben minden "igaz barát" nevét
a szívedből kitörlöd,
amikor nem marad másod
csak a felismerés:
önmagad társa vagy s mindig

önmagad legyél.

A fájdalomhoz már hozzászoktál
mikor könnyek áztatták
damasztágyeműdet -
sötétítőidet teljesen behúzod.
Résnyi helye se legyen
bejutni a külvilágnak.

De a béke, amit szívedben
érezel utána,
mikor üresen karcoló tollad
újra tintába mártod -
fogni kezd a lapon.
Az ember változik:
mint e percben én.

A boldogságkereső

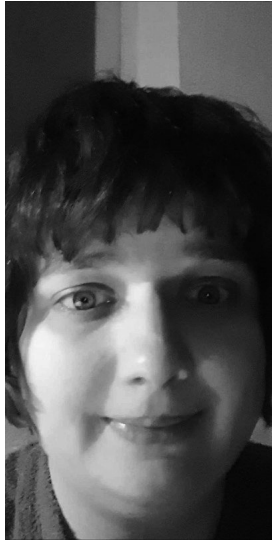
Szédelgek, mint
útjavesztett vándor

a célt kereső emberéletekkel
övezett úton.

Egy kis hús és vér,
szívdobbanások miket
az Isten összefog -
a földi Pokol és a földöntúli

Mennyország kapujában.
Hogy hova kerülök nem tudom...
Felveszem a kabátom,
azt a szétnyírt rongyot,
miközben árnyékom az
úttestre terül -
megtépázott alak rajzolódik ki
az aszfaltdarabok közül.
Lassan eltűnök,
hisz nem vagyok más,
csak por s isteni leheletből
összegyűrt molekuladarabok.

**Szakács
Anna**

Egy szeretettel teli,
jóságos fiatal költő

Lélekidő

Pillanatok kacsintanak vissza
lelkem víztükrébe csobbanva
gyűrűznek, minden nehéz és
könnyű érzést bennünk átkönnyítve
az örökkét eljegyezve ez ígéret, az
emberség mennyegzője,

mikor a szív a pillanat kapuján át
megnyílik
a világ és isten csodás álmoképe
valóságba érkezik.
Csepp lényünk meglátja megsejti ő
azt keresi mi benne már ott rejlik
Mi az isten hozta minden s ég részei
kedvességgel átítatott
pillanatscseppjeink az isten kezei
létünk bölcsőjét billentik
a bölcsesség ritmusát éneklik
utunkon lépteink
a lélek minden fájdalmát szárnyá
könnyíti egyszer
csillaggá néz mindenkit
mi létünk földjét ragyogva
lélekinccsé lényegít
rajtunk tükröződik, így érintjük meg
a fényt
és adjuk tovább egymásnak e
szeretettért
minél tisztább a szív víztükre a jó
Isten

a fényét annál maradéktalanabbul
tükrözheti
a szomjas útkeresők a szeretetbe
hullott könnyeken át is
teremtőt üdvözölheti
bölcesség forrást iszik és mint
madár a hírt viszik
segítő karjaink békés
örömóceánná tárják ki
jó cselekedeteink cseppjei az isten
álomfelhőjébe érve
áldásként hullnak minden létezőre
így lesz a folyton folyó időnek
látható láthatatlan egysége
ha a lélek folyam léte összefolyik
az isteni terv idejébe
megfogható és megfoghatatlan
közös nevezője örök
jelenléte az időt mindenki magában
tudja megszelídíteni
ahány lény annyi valóság,
mikor a szeretetképű önvalóság
megpillantja

a jelen végtelenbe nyíló csodáját
közös nevezőre juthat talán
a tér idő és lélek mint három jó barát
és ez a nevező mindennek a neve
számtalan ember állat növény
elegye...
az egy kegye mindenben
ami dimenziókon átível és összehoz

egyetlen

mozgó csend életté festve színes
létcseppjeinket
ez a név az mindenható szeretet
mi mindenben ott lebeg annyi arca
van ahány lélek.

**Sophia
B.Diamond**

Az írás nekem nem hobbi, annál többet jelent. Verseket, romantikus regényeket írok, célom a megjelentetésük.

Fátyolfelhő

Fátyolfelhő takarja el a napot,
mégis szikrázó fényt szór a földre.
A fa lombkoronája alá árnyat fest,
megpihenhet alatta egy fáradt test.

Fátyolfelhő takarja el a napot,
mégis ragyogtatja sugarát reád.
Szemedbe könnyeket csal, ha akar,
S ettől szép ez a világ. ✧✧

Árva virág

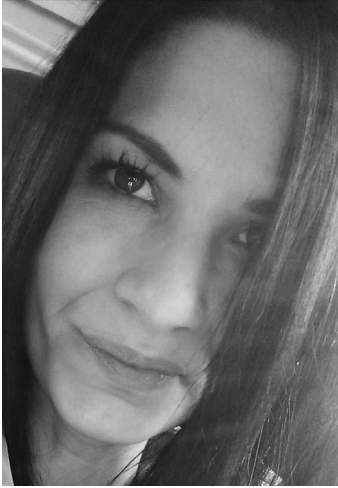
A nap utolsó sugarai táncot járnak a
mezőn.
Éjjeli holdfényre nyíló árva virág,
Kecsesen bontja szirmait,
Szeretem érezni felejthetetlen illatát.

A távolban bús dallam szól,
Sírva mesélnek a fák,
Szél, fújd el messze kérélek,
Az átkozott melankóliát.

Csillagfényes ösvényen,
Tücskök ciripelnek,
Apró szentjánosbogarak,
Fényben tánkra kelnek.

Lassan elhalkul minden,
Sötét lett már a világ,
S míg mindenki alszik csendben.
Szirmait bontja egy árva virág.

KISS TÜNDE

Facebookon a - KT Tünde szerzői-
oldal tulajdonosa. Gyermekkori
vágyam, hogy magyar költő legyek.

Elindulás

Múlt sebei mardossák lelkemet,
Üvegszilánkokon lassan lépdelek,
Visszatekintek a múltba, ahonnan jöttem,
Oh; micsoda út van mögöttem.

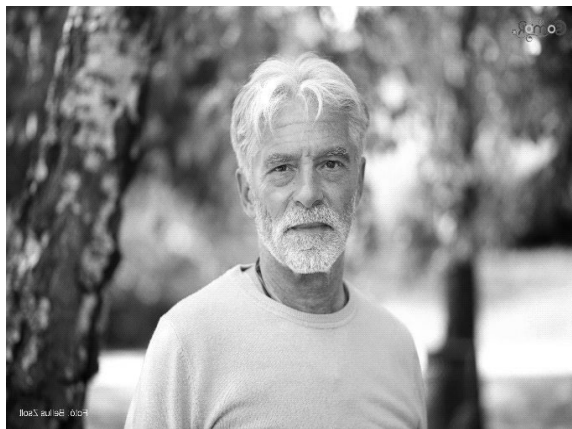
Voltak emberek, kikben hinni akartam,
Helyette csalfa szavakat kaptam,
Voltak, kik mondták, felfele visznek,
Mégis egy hídon, mélységbe vetettek.

Majd jöttek viharok, villámokat szórtak,
Szemeimben néma könnyeket fakasztottak,
Kapaszkodtam álmokba, láncokba,
reményekbe,
S türelmesen vártam, markolva hitemet.

Hittem magam halhatatlannak,
örökkévalónak,
Azután térden csúszva könyörögtem a
Mindenhatónak,
Gyarló voltam, bűnös és nincstelen,
Vétkeim súlyát magammal cipelem.

Megtanított feledni a múltamat,
Sosem róttam fel gonoszságaimat,
Emlékeztetett rá, hogy ne adjam fel soha,
Ha a pályán roskadoztam, mankóként állt
oda.

Mostmár elindulok reményekkel telve,
Nem figyelek már, csakis a jelenre,
Előre tekintek s hiszek a jóban,
Elengedem mindazt, mi nem szolgálja utam.

VADÁSZI ÁRPÁD

Tanácsadó vagyok és coach, valamint kiválasztott arra, hogy felvállaljam a sorsomat, és beteljesítsem azt.

Mutatók

Illan a pillant,
ólom gondolat
cipeli gondomat.

Már unom,
hogy jövőért árulom
a múltam,
időbe fúltan.

Mikor kapom rajta magam azon,
hogy éppen a mostban utazom?

**SZABÓNÉ
BENCZE
ZSUZSANNA**

Kalocsai amatőr tollforgató.
Hobbim az írás, de ez már inkább
szerelem!

Horizont

Nyikorgó deszkákon lépkedem,
A móló pereméhez nesztelen,
Hogy megtaláljam lelki békém.
Itthagynom a világ összes terhét.

Mindent,mi hitvány és mérgező,
Mint egy hűtlen,hazug szerető.
A hullámok keringőt járnak,
Mikor elmerül benne a bánat.

A szabadság szele simogat,
Elfújja a megfáradt ráncokat.
Ahol a föld az éggel parolázik,
Ott a múlt a jelennel játszik.

Könnyű jövőt ígér a horizont,
Az álom végre szárnyat bont.
A nyugalom szigetére elrepít,
Hol hallani azt az öröm zenét,

Mi összeköt testet és elmét.
Már érzem azt a lelki békét,
A nyikorgó deszkákon lépkedve,
A móló peremén állva nesztelen.

Vándor

Léptem reccsen, rigó röppen
Éneke betölti a kék eget.
Fűz lombja, a széllel parolázik
Tücsökraj víg muzsikát játszik.

Csobban egyet a kövicsík,
Lápi póc is párját keresi.
Elterül a napfénye a tavon,
Mint megannyi csillag, úgy ragyog.

A kis suta szomját oltja
Tiszta vízében, mi a csónakot
dajkálja.

Kecsesen és lágyan ringatva,
Mint gyermeket az anyja.

Léptem halkul, vigyázom
Az erdőt, a lila hunyor virágot.
Moha zöldjében fekve érzem,
Hogy vándor lelkem, most pihen.

MOHÁCSI ESZTER

Írói néven Eliza R. Strong. Ezt a kis verset szerelmemnek írtam, fogadjátok szeretettel. Hobbiként írok novellákat valamint néha verseket.

Gyuszihoz

A reménytelenség hulláma csapott át a fejem fölött,
A halál vészjósló hangja a fülembé hörgött.
A sötétség belepte minden részemet,
A fájdalom már uralta a véretem.

Nem láttam fényt az éjszakában,
Fuldokoltam a bánat viharában.
Üstökösként robbantál be az életembe,
S már nem éreztem magam eltemetve.

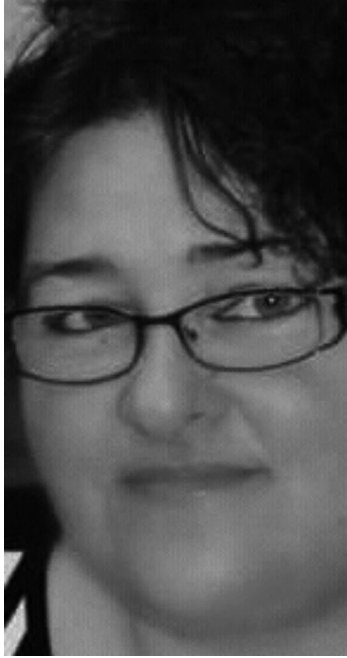
Volt egy csillag a sötét masszán,
Mi utat mutatott az élet viharán.
A szemedbe nézve megláttam az óceánt,
Mi pont úgy ragyogott, mint bármilyen gyémánt.

A hangod által levegőt kaptam újra,
Mentőövként a szívem lángra gyújtva.
Éjjelenként imába fordultak szavaim,
Amíg összefontam ujjaim.

Apró darabkáim lassan egygé váltak ismét,
S már nem sírtam el szemem minden könnyét.
Már van, ami utat mutat a sötétségben,
Hisz lelkem otthonra lelt szíved bölcsőjében.

Köszönöm neked, Gyuszi, te édes,
Hogy szívem boldog lehet, S már nem vétkes.

BOMBICZ JUDIT

Túl az életem felén ügygondoltam,
kicsit elkalandozom a gyermekirodalom
ismert ösvényeiről és meseíróként
megpróbálok a felnőtteknek is írni.

Fájdalmas pillanat

Ősz van, lassan vetkőzni kezdenek a fák,
Bár még gyönyörű nyári ruhájukat hordják.
Hullnak a levelek, avar zörög lábam alatt,
Te most messze jársz, régóta nem láttalak.

Jó lenne tudni, vajon mire gondolsz most,
Érzelmeid élnek, vagy talán már mind holt?
Megbántottalak, nem tudtam mit beszélek,
Most pedig bárhol, mindenhol keresnélek.

Lelkemben is ősz van, nem csak a természetben,
Hiszen te voltál az egyetlen jó az életemben.
Nélküled csak vegetálok, szinte holt a szívem,
S nem jössz újra hozzám, most már hiába kérem.

Szeretném neked elmondani, mindazt, mit érzek,
S szeretném, ha éreznéd, nélküled mennyire félek.
Hiányzik a mosolyod, hiányzik minden érintésed,
Hiányzik minden, ami te vagy, az egész lényed.

Számomra már nem jön el az új tavasz, az új nyár,
Nélküled nem vár más, csak az örök homály.
Szívem és lelkem az örök télben megfagyott,
Régi, vidám lényemnek, halvány mása vagyok.

Egyszer majd számomra is eljön az utolsó pillanat,
S újra átélem majd, amikor először megláttalak.
Átélem minden együtt töltött percünket, napunkat,
S ez a szép mese majd végre örök álomba ringat.

**BUBRIK
ZSERALDINA**

Író-meseíró, és illusztrátor.

Nem szabad

Szívem mélyén van egy hely,
amit Neked tartok fel,
pedig mondtam már sokszor
magamnak, hogy nem szabad!

Hiába tiltakozom,
hiába nem akarom,
pedig mondtam már sokszor
magamnak, hogy nem szabad!

Szemedbe nézek fájón,
elmerengek imádón,
pedig mondtam már sokszor
magamnak, hogy nem szabad!

Egyszer majd csak vége lesz,
elérek szerelmemhez,
pedig mondtam már sokszor
magamnak, hogy nem szabad!

A remény él még bennem,
lelkünk együtt pihenjen,
nem mondom soha többet
magamnak, hogy nem szabad!

A boldogság is útra kél

Elindult útjára a boldogság,
gondolta megkeresi régmúltját.
Mendegélt hegyeken-völgyeken,
tengereken, és meredélyen át.

Hosszú útján megpihent, majd
azon gondolkodott, merre indult,
hisz már nem is tudta uticélját.
Közben egy kis szeretetet koldult.

Néha találkozott emberekkel,
a száját mosolyra fordította,
keveset beszélt, egy idő után
elköszönt, lépteit gyorsította.

Fáradtan, de már megkönnyebbülve
estére visszatért otthonába,
régmúlt emlékeit beletette
a padláson lévő dobozába.

JUHÁSZ BÁLINT

Szívből írtam versemet.

A folyó

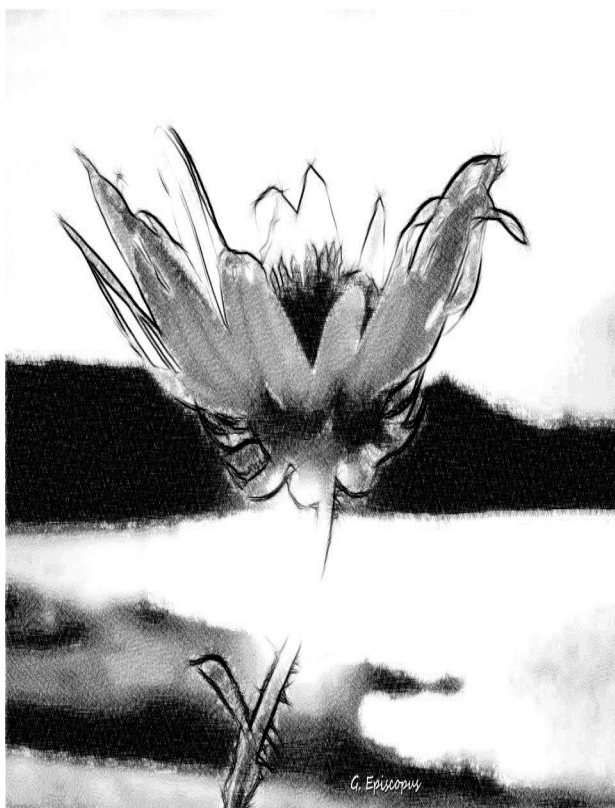
Csak egy folyó pillanat lenne a
végtelen?

És a végtelenül folyó pillanat a minden?

Lelkem a tudatommal hallgatom, mit
üzen.

Bizalommal telten, megnyitom szívemet.

S átadom, ő túláradva elvezet.

**AMY
CAMPBELL**

A srác a HighOctane filmekből, aki megírta a világ első kender szuperhős regényét Ugk Kiadónál.

Hatker nyugati part

Autózom a nyugati parton
Most is csak a bulákat hajtom
A hatkerbe suhanok haladok az
aszfalton

Gyorsítok a verdámmal mert
meglátok két gádzsit
A közelükbe driftelek, a gumijaim
után félkör csík
Mellettük fékezek a hátsó lámpák
vörösek

Fékcsíkok az aszfalton mögöttem
A betonjárda szélén pálmafák nőnek
A sötéten mozduló pálmafalevél
árnyékokban lépkednek a hölgyek
A két gádzsi odajön, mondom
pattanjatok be
Elviszlek titeket a hatkerbe egy
körre

Beszállnak, a gázba taposok,
kipufogófüstöt hagyok mögöttem
A két csajszi a verdámban máris
flörtöl velem

A piros lámpánál lassítok, azt
mondják a csajok hogy jó vagyok
Mellettem a szőke gádzsi egy
cuppanóst

Ad az ajkamra, elviszem őket a
kínaiba

Állom a ceppet a rákot meg a kínai
levest

Mire végzünk már leszáll az est
Egy partiba viszem őket a két test
Hozzámnyomul, villog a
stroboszkópok fénye

A dj keveri a zenét, de a lényeg,
hogy egyszer az egyik gádzsi
smárol

aztán a másik nyelvez velem

A buli után mindkettőt magamhoz
felviszem

Az ágyba vagyunk érzik az Armani
parfümömet

Na ez jó volt, ilyen a hat, a hatker
olyan mint az anyukám

Csak jó napokat ad

CSILLAG GÁBOR

Költő

A szó országa.

Oly elesett a szemnek álma,
bűn elengedni ami betér ma.
Jó kívánság szemében mint,
mindenség ott most rád int.

A kezén kis törékeny virága,
fényedben illat néz rá maga
Ragaszkodék hogy fogna-e,
oly kevés lét többet tenne-e.

Égő elmélkedés a szeretete,
eltűnik a világom és a keze.
Ragaszkodni is de az öröm,
újra szülé az első szó élön.

KÖVESI-HOSSZÚ BETTINA

Már gyerekkorom óta
érdekelnek a versek és a
történetek.

Nyár esti pillanatok.

Az adott nap a végéhez ér már
hűvösebb is van,
ilyenkor jobb kinn lenni, mikor a
nap is már lemenőben van.

Előmerészkednek lakásaikból
nemcsak a gyerekek, és a felnőttek
de a híreikről egymásnak
beszámoló idősebb emberek.

Egy csinosabb pad köré gyűlnek a
kontyos ősz hajú nénik,
egy távolabbi kopottason, pedig a
fiatalok hallgatják a ma zenéit.
A járdán babakocsit tologató
anyukák ecsetelik éppen,
hogy melyikük lurkója jelenleg hol
tart a fejlődésben.

A lakások erkélyeiről tekintgetnek le
szorgosan a házi asszonyok,
akik, ruhateregetések mellett,
szerzik be a lefrissebb információt.
Ezek után nincs is más teendő, ha
összefutnak egymásnál éppen,
hogy a szomszédasszony privát
élete legyen majd a terítéken.

MÁRTON CSILLA

Köszöntelek! Képekben írok, hogy
elmélkedj a valóság és illúzió
között magadban.

Dobbanás a csárdás!

Mi a haza? Anya és az apa.
Az anyanyelv, a bor szaga,
Ha otthon vagy, lelkednek vigasz.
Kegyelem-teljes malaszt.

Székelyvér, haladéktalan harag.
A kúrva életbe, s anyádba haladj.
Él a hetyke szúrós tekintet,
Lobbanékony tüzes elmélet.

Az én hazám a Kárpátok csábereje,
A fenyegek fenséges fénye,
Angyalok idő nélküli emléke.
Egyszerű és szabad kedvtelése.

Hazám-hazám, ez aztán a mesterség!
Még mire viheti Káin s Ábel, mint
testvérség?
De a pirkadat talán új reményt ad,
A felhők súlya szétosztva nehezedik
majd.

Széteső éned, bőröndben készen
Keresve járja a világot.
Kutatja magát, önfeledt,
S porlad ami volt, s van jelen.

Hazám-hazám, ne vedd szívre,
De mulatni páratlan néped,
Mindig tudott, s élen járt,
Nem úgy, mint a könyörgésben!

Hajnali öt órakor

Égő torokkal
hajnali öt órakor
hozzád száll imám.

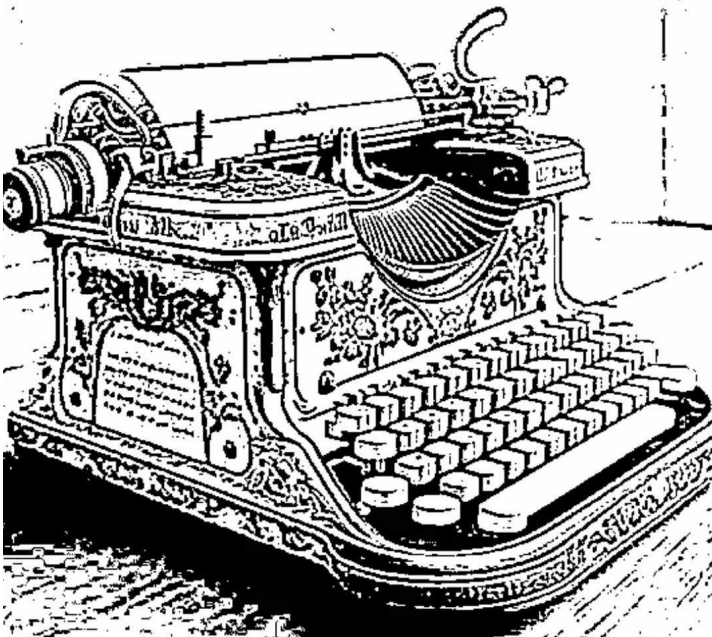
Ősök bűne lángol
a ki nem mondott igazság
s a harag sebet érzem.

Mardossa szívem,
testem szenved,
életben hagy kegyelmed?

Istenem,
ugye ígért irgalmad,
ugye elveszni nem enged?

A zsoltárban mondtad
tenyerén hordoz az Úr téged,
hogy lábad kőbe ne üthesd.

Ugye Uram, nagy a te kegyelmed?

**SZOMIK
SZILVIA**

Az olvasás által megnyílt
számomra egy különleges világ, és
azóta is fogva tart.

Gyertyafényben

Ha a gondolat ölni tudna
Már nem élnél
Felkerekedne, hozzád futna
S talán félnél

Ha a gondolat bezárkózna
Hiába keresnéd
Halálra ítélve, megfulladna
Minden vétkeért

Ha a gondolat szárnyra kapna
Már nem remélnél
Gyertyafényben pisztolyod csókolna
Bűneidért nem felelnél

Ha a gondolat lángra kapna
Máglyán égnél
Oszlophoz kötve, kevés volna
Mert felébresztettél

Ha a gondolat ölelni tudna
Bárhol élnél
Megtalálna, ajtódon kopogna
Beengednél?

KÓCZI RÓZSA

Író és költő

Egy pillanat volt csupán

Fékcsikorgás, éles sikoly,
vérrel festett, szennyes beton,
dudaszó, zaj, szirénázás,
fenyegető fénykavalkád.

Az úttesten elterülve,
halál csókjától rémülve,
kerekek között egyedül
minden mi ép volt, elferdült.

Kakofónikus világban
rendet akartam, hiába
hívtam elő a szavakat,
dadogó szótag, ha akadt.

Egy fohász a zűrzavarból,
felszállt a még ép agyamból,
ne így adjam ki, Istenem,
az utolsó lélegzetem.

Egy pillanat: szétfoszlottak
a megtervezett képsorok,
uralkodtak kések, fémek,
testemben csatáztak rémek.

Kábultan, delejes ködben
angyalcsapat fogott közre,
visszaadott az életnek,
egy új értelmet nyert létnek.

**GYŐRI
NAGY
ATTILA**

"Lírám szabadon száll, de szilárd,
mint a hitem."

Angyal

Halványuló mosolyod dereng
A homályban és tovaszálló
Illatod már mindössze gyenge
Emlék a kis szobában, újra
Találkozunk mert hiszek még a
Csodákban és meg is ígértem
Neked korábban, várni foglak
Örökkön örökké

Van, ami sohasem változik
Megmarad a térben, egyszer sem
Lesz hervatag a szélben, s még ha
A jelenből egy pillanatra
Elszaladsz, attól bizony még az
Emléked megragad ebben a
Mindenkit újra befogadó
Szűk dimenzióban

**BAHUS
KATALIN**

Fiatal korom óta írok, eleinte színdarabot, aztán sok verset, mesét.

Ima a világért

Uram térdre borult a világ,
Hallod, az összetört ember sikolyát?

Ne hagyj magunkra Istenünk,
Csak te vagy reménységünk!

Uram látod, szenved a
néped,összetört egy nemzet!
Uram látod gyermeked,
Ki a porban rekedt?

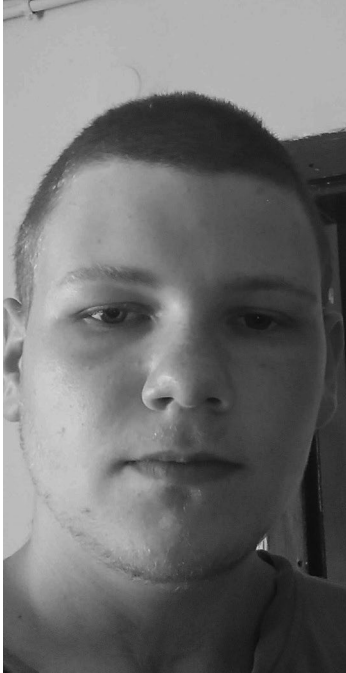
Ne hagyd el Uram kérünk téged.
A föld megremeg,

eltűnnek az épületek,
ezernyi szív dobban a romokban!
Uram mi jöhet még?

Háborúk és földcsuszamlások.
Mindent elsöprő áradások....
Uram kérlek, halld meg fohászuk,
Hozzád szól keserves hangjuk.

Uram látod,... térdre borult a világ,
egy emberként kérnek téged.
Segítsd meg Uram kérlek,
Az ártatlan emberiséget!

**TURBÁN
ADRIÁN**

Ifjú költő

Múlt karácsony

Ahj, akkor én voltam a fa. Törzsös fa.
Decemberben akkor felrohantak rám
A díszek: A család ott volt gondozni
Engem s az ajándék is alattam állt.

Ahj, mikor már a Január dörgetett
Az ajtón: féltem, megijedtem én.
Komótosan rólam potyogtak le a
Díszek. Egyszercsak kopasz fa
lettem én.

HAMERLI ÉVA

Feladatomnak tekintem az emberi értékek változásának és mértjeinek kutatását.

Ne mondd....

(C... B...: Miért? c. regény jelenetalapozó verse)

Ne mondd, ha fáj – oly' sokan érzik.

Ne mondd, ha csodás – érdekel
valakit?

Ne mondd a mit miértet, semmi
értelme,

Hisz a pillanat a tiéd, amit csak te
érthetsz.

Mondanád, de már nem tudod,
hogyan,

Szólnál ezért-azért, de miképp is
szabad?

Vagy HALLGASS lett az ember
neve immáron?

A pillanat, mit megél itt-ott, nem
robotnak való!

Ne mondd, ha kétely kínoz, inkább
figyelj!

Ne mondj senkinek semmit, éld az
életed'!

Szavak helyett beszédesebb a tett,
a jóra való,

A pillanat gyógyírja, erőt,
boldogságot adó!

SZABÓ ANASZTÁZIA

Kérlek hát Szabadság, maradj
velem.

Egy szabad pillanat..

Szabadság, ó drága Szabadság,
Minő jó, hogy vagy nekem.
Mivoltoddal bearanyozod szürke
napjaim,
Mint ködös hajnalon a fölkelő Nap
sugarai.

Szállok Veled felhőtlenül, de félek,
Mi lesz, ha fölkelek, s az álom
szertefoszlik?

Ne hagyd, hogy csupán álom legyen
kreativitással teli elmém színes
gondolatai,
Melynek középpontjában az lebeg,
hogyan létezel.

Talán szomorú vagyok és sötét a
lelkem,

De érzem, hogyha velem vagy, nem
vagyok oly szürke és
reményvesztett.

Jelenléteddel megnyugvás van
testem kicsiny részeiben is.

Oly hatással vagy elmém apró
zegzugaira,

Mint a méhkas lakóinak zümmögő,
már-már fülsüketítő,

Mégis oly kellemesen hangzó
dallamai.

Nap-nap után úgy ébredem, hogy
az ég szürke, zord és beborult,

Hogy mit érzek ekkor?

A szívem zakatol, de nem az
izgatottság vezérli,

Csupán a félelem, hogy talán én is
ily zord vagyok.

Félek, hogy a magány fölemészt
És nem a szabadságom, hanem a
kétségbeesettségem labirintusában
találom magam,

A szabadság érzetére szavakat nem
találok, csupán mély érzelmeket
táplálok belé,
Mely szívből jövő és tiszta.

Kérlek hát Szabadság, maradj
velem,

Adj néhány örömteli percet nekem...

**GÁL
JÚLIA**

Antológiában jelentek meg
verseim, valamint online és
nyomtatott Magazinokban

Csak kettesben

Egy romantikus estét terveztünk,
bezárkózunk, és kettesben
leszünk,
mindennap késő estig rohanunk,
ma este csak csillagot számolunk.

Egy pohár bort töltöttél kedvesem,
feküdtünk, átölelt a szerelem,
tűzben égtünk kerested ajkamat
viharos csókjaid rám borítottad.

Oly rövid az élet, szoríts kedvesem,
égjen bennünk az örök szerelem,
boldogság ha itt vagyok melletted,
álmomban is suttogom nevedet.

Tündöklő tükrözés

Mikor szíved szívembe költözött
tavasz libbent a fenyőfák között.
Ezzel is jelezve bizton nekem,
hogy te vagy az igazi szerelem.

Örökzöldek hősen, büszkén álltak,
a lombhullató ágak csak vártak,
ők is bonthassanak végre rügyet,
ősi szél elvitte levelüket.

Akár a tóban az erdő képe
te is tükrözödsz lelkem mélyében.
Néha a szél játszadozik velünk,
mint tó vize, mi is megrezzenünk.

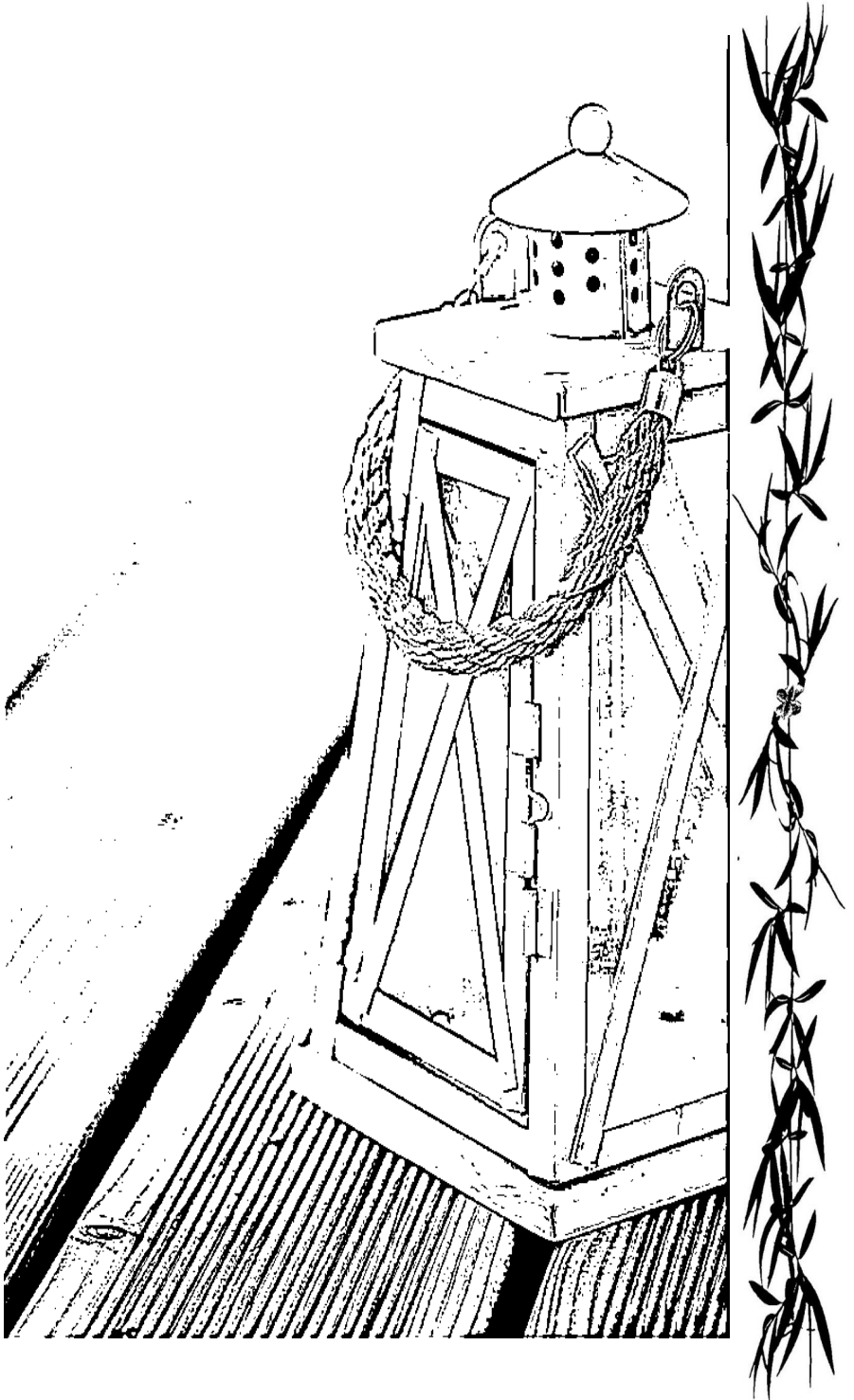

KORHÁN ELIOT

21 éves költőként, közel 5 éve írok verseket s nagyjából 100 egyedi művel büszkélkedhetek

Elmezaj

Álmatlan éjszakák.
Rémálmos nappalok.
Mécsesek virítnak
Szemembe csillagot.

**LÁSZLÓ
BERNADETT**

Költő

Ám nem vagyok!

Volnék én a madár neked,
szabadságot bennem látod,
csupa mosoly, szív, szeretet,
kívánsz ölelést, sok ezret.

Ám nem vagyok!

Volnék a tenger habjából
feltámadó ős istennő,
angyal, az arcod simító,
selyem fátyollal libbenő.

Ám nem vagyok!

Volnék halk rezzelés szíven,
suttogó tavaszi neszed,
táncoló fény hegyek ormán,
magasságod és mélységed.

Ám nem vagyok!

Belőled születtem meg én,
mint az igenből a hús nem,
szomjazó vágyaddá nőttem,
soha el nem ért bálványod.

Őszbe porladó érzelem,
fájó valóság, az vagyok!
csillanó lila képzelet,
csókot lehel az orcádra:

Ég veled!

GYENGE- RUSZ ANETT

Kezdő író; spirituális gondolkodó;
örök álmodozó.

Mostantól

Éber elmémben a gondolat,
mint vadszőlő a nyirkos téglafalon,
úgy szalad.

Ábrándos természetem, üdvözöllek újra nálam!
Ülj le mellém, itt a padon! Kérlek támaszd,
csak támaszd fáradtan görnyedő vállam.

Maradj velem Mindörökre, a Jóistent erre kérem!
S nézzük együtt a hegyet-völgyet, napot, vizet,
míg utoljára lehunyom két szemem.

Erdei idill

Vadcseresznye szól hozzám,
nevetve int a tölgy - fenyő párában úszva.
Érzés ez, nem is illat.
Érzés itt minden pillanat.

Nedves még az út,
kedves kis kuckó mellette.
Verandáján piros muskátli.
Csodálnám, míg utolsó szirmát is el nem ejti.

Vadvirág és akácos
kísér vagy kísért? tovább egyenest,
de körös körül haladok.
Szívemben viszem haza, míg egyszer
végleg itt maradok.

**VIKTOR
JUHOS**

Az Irodalmi Rádió szerzője.

Szerelmesen

Mikor megláttalak,
megszűnt a külvilág,
Ha van Ámor és nyila
akkor szíven talált.

Fel sem tudtam fogni,
hogy mi történik velem.
De nem tudtam rólad
levenni a szemem.

A szívem gyorsabban vert,
elakadt a szavam.
Közben, mint a windows
lefagyott az agyam.

Elvetted az eszem
vagy nem is volt soha?
Pedig én úgy tudtam
nem vagyok ostoba.

A mosolyod csoda szép.
Édes minden szavad.
Szerelmed leláncol
mégis így vagyok én szabad.

Nincsen olyan élmény,
amit Nélküled akarok.
Tényleg elvetted az eszem,
de nem baj boldog vagyok.

IOCHOM ZSOLT

Több mint 30 antológiában publikáltam verseimet, prózai írásaimat.

Hallgass meg, Uram!

szívemet járatom
nem a számat,
hallgasd meg Uram
egyszerű imámat:
könnyű tehert
tőled sosem kértem,

erős vállakért
sokszor esedeztem.
Hallgass meg, Uram!

a kereszt súlya
hitem erősítse,
lélek-váram
sziklára építse,
utolsó vacsorád
táplál, éltet,
létemért adtad
élted, véred.
Hallgass meg, Uram!

embernek lenni,
embernek maradni,
emberségről
tanúságot tenni
– ez az élet.
Virrasztok véled.

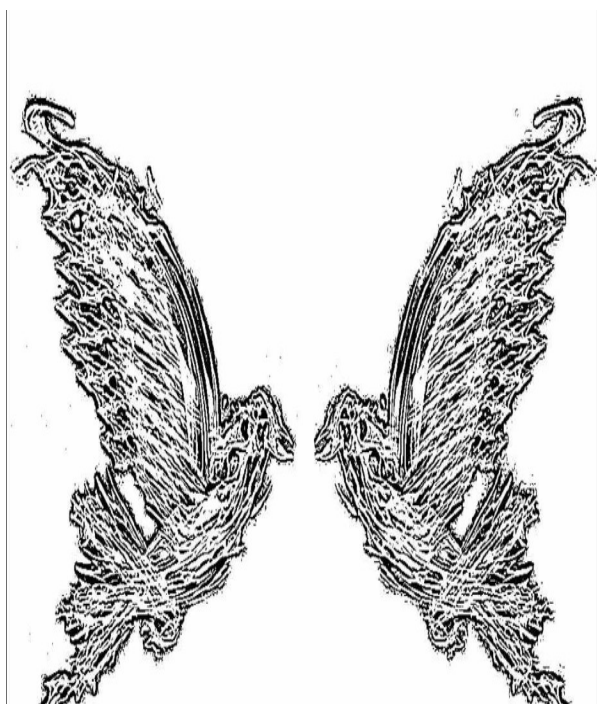

Angyalszárnyon

madarak szállnak,
repülnek évek -
sűrűsödnek az emlék-képek.
elment tatám
és nagyanyám
hiszem, hogy fentről
ma is vigyáznak reám.
se ég, se föld
nem szabhat határt
kit szeretsz
a szívedbe zárd.
szívhangok súgják
nem vagy egyedül
nagyapád csendben
régit hegedül,
nagyanyád kavarja
a tejbegrízt,
szájadban érzed

a régi ízt...
ott a kis kert,
a régi ház
millió emléke
bennem él
tovább...

DEMÉNY BALÁZS

A fontos pillanatok prózai és lírai megörökítője, valamint tanítója.

Pillanat

Esik a tintacsepp.

Megállok, magamba szippantok.
Hagyom fellobbanni vágyam tüzét.
Az erkölcsöt fiókba teszem,
a józan észet ágy alá dugom,
kötelességem szögre akasztom.
Hadd vigyen szabadon

Shelley szele, az erős nyugati.

Mihez lenne kedvem?

Elrabolni téged, s elégve veled
addig feledni s szeretkezni,
még megirigyel az összes vámpír.

Emésszen fel a mámor!

Váltságdíjat kérni atyádtól,
s avval állni kéjtúránkat.

Kalózként foglalni szigeteket magunknak.

Meztelenül hemperegni homokban.

Always and forever...

De az idő kegyetlen szellő,

szerte fújja a lángokat,
s esik szét a szivárvány.

Egy marad csak talpon,
a szürke.

Csepp.

KIRÁLDI- KOVÁCS ISTVÁN

67 éves, nő. Három gyermekem és két unokám van. Húsz éve írok verseket, rövid prózákat.

Egy pillanat volt

Hogy ki vagy, soha sem kérdeztem,
jöttél csendes léptekkel, ki tudja honnan,
szikrát vetettél, mely lánggra lobbant,
furcsa égi tűz kezdett izzani bennem.

Most, a Hold, ragyogó ezüstjében fürdik minden,
a forró levegőtől a csillagok is remegni látszanak,
a bennem égő tűz, a kinti forróság, hiába játszanak,
mégis lágy, kellemesen hús fuvallat lebbenti ingem.

Érintésed békét adott csapzott lelkenek,
nem varázslat, felemelő érzés volt a pillanat,
kiválasztottál, s nekem mutattad meg magadat.
Nem értem, miért pont nekem, az érdeemtelennek?

.

Annyi hitetlen, kétkedő, boldogtalan vár útmutatást,
annyi imát, fohászt mondanak el látszólag hiába,
mégis nekem, méltatlannak van a szíved kitérve,
tudom, soha nem tűrted az álságot, a képmutatást.

.

Én meg mindig vitázom veled, számon is kérlek,
sok van, mit nem fogadok el, mert nem értem,
majd magyarázatot adsz, én úgy véltem,
nem büntetés, okulásra új feladat lett az ítélet.

.

Csak egy pillanat volt a találkozás veled,
kívül, belül éreztem azt a hatalmas erőt,
amit, és ahogyan még soha ez előtt,
egyszerre szívet, lelket, elmét, ahogy Te teszed.

BUGLYÓ JULIÁNA

Eddig egy gyermekeknek írt és egy felnőtteknek szóló verses kötetem jelent meg nyomtatásban.

Megcsörrent a telefon

Fojtó félelem járkál ereimben,
tehetetlenül küzd idegeimmel.
A reményt eltapossa az érzetem.
Valóban így lesz, vagy ez a képzetem?

Kínoz a rostokolás, állnak percek.
Elkezdődhet nélküled új fejezet?
Erősödik a szenvedő pillanat,
készülsz, zúgtak telefonon a szavak.

Futok némán a sötét éjszakában.
Ne hagyj itt, mi lesz velem e világban!
Kell küzdened, átkozottul akarom,
de feladat vár az idővonalon.

Már csak a kimerült tested találom,
lelked átszállt mindennemű határon.
Elmentél, nincs rá valódi fogalom,
szíven összetört ezen a hajnalon.

VÉGH DARINKA

Angol-magyar szakos hallgató,
szabadidejében szeret írni, olvasni,
sportolni, tanítani és nyelveket
tanulni.

Meglátni és megszeretni

Egy pillanatnak kellett volna lennie:
Meglátni és megszeretni - önmagam
Ehelyett - huszonnégy évembe telt csak...

Ó, csak egy pillanatnak kellett volna lennie
Még az élet elején,
Mikor megtanulod a tükörképed
Természetes működését -

Egy pillanat volt mégis csupán, azt hiszem
És azt is tudom, melyik volt az a pillanat
Az, amikor majdnem meghaltam:
Mikor majdnem ottmaradtam

Egy pillanat volt megtanulni, azt hiszem
Hogy milyen könnyen
Elveszthetsz mindent, ami vagy:
Ezért kell szeretned önmagad
Szeretned és szeretned:
Senki sem teheti meg helyetted.

**KIMMEL
GÁBOR**

Egy egyszerű ember, ki a Sors
tengerén minden vihart túlél.

A földi mennyországban

Búzaföld szélén,
Langyos szellő simogat.
Egy csipetnyi menny.

Frissen kaszált fű
A nyári napsütésben.
Léleknyugtató.

Finom, érett meggy
Nézd, hogy tündököl a fán,
Szemkápráztató.

Szép ajándék ez
A földi mennyországban.
Oly gyönyörű vagy!

Déja vu

Hirtelen jött gondolat,
Amely sokszor simogat.
Irányítja életed,
Álmaid elérheted.

Lehet csak egy másodperc,
Viszont ezt, nem bánod meg,
Ha elkap a déja vu,
Hiszen, olyan gyönyörű!

Régmúlt élet morzsája,
Életedet formálja.
Ezzel együtt vagy egész,
Mit majd egyszer elmesélsz.

Emlékek

Minap leültem egy percre,
Régi pajta elejébe.
Némán néztem csak a fákat,
Köztük kicsi madár szárnyalt.

De sok szép emlék ideköt,
Sok éve már, vagy tizenöt.
A kukoricát morzsoltuk,
Ez így lesz mindig, gondoltuk.

Régmúlt évek tovaszálltak,
Szép emlékek hazajárnak.
Ha akarom újra látom,
Emlékeim csak vigyázom.

**MAZÁL
FERENC**

Verseket csak álmatlanság ellen,
este vagy éjszaka szoktam írni.

Feltámadunk...

.
"Porból vagy, és porrá leszel."
Egy pillanat, s megérkezel.
Ember, mondd, vajon mit teszel,
Ha lelked Ott, félve felel?
.

Bűnbánatod hamujára.
A felelet margójára,
Kísértések, apróbb vétkek,
Jönnek sorba, szörnyűségek.

Kérges a lét boga, ága,
Fájdalmaknak vidámsága,
Torta is jut, többször márga,
Cél - a lélek tisztasága.

Megszülettél, máris kérnek,
Kipusztulnak ám az érvek,
Lásd, miként szállnak az évek,
Az utak meg összeérnek.

Utolsó a holtak útja,
Testednek csak erre futja,
Feltámadunk - szól az ének,
Örökkévaló a lélek.

Idézőjelben: Bibliában egy részlet.

Segítség...

.

Bajban, vészben, nyomorúságban,
Istenem segíts - életünk viharában,
Siess! A tegnapi, még a mában,
Építs jövőt, MA, a Hold sugarában!

.

Hol lehetsz? Kutatlak! Az ár, életem,
Mára romokban áll, dobog a szívem,
Büntetés, magány, múlt... elengedem,
Mondd a tékozlónak - megengedem!

.

A jóban alig, vészben mindig, keresett,
Kérlelt, kért, irgalmat, s nem felejtett,
Fogadd szivedbe, a lélek mindent kibír,
Bántást, bánatot... a gyermeked is, sír,

Nem kérek sokat, csak a szeretetet,
Békét a világban, néma fegyvereket,
Édeni kertet, itt a Földön, EMBEREKET,
Felebarátokat, társakat, szerelmeket.

.

Bajban, vészben, nyomorúságban,
Istenem segíts - életünk viharában,
Siess! A tegnapi, még a mában,
Építs jövőt, MA, a Hold sugarában!

**GULYÁS
GÁBOR**

Művei olvashatóak az Illír Kolostor szerkesztéseiben. Ezúttal egy szabadverssel mutatkozik be.

Időpogácsa

kezemben kimúló sodrófával
fenyeget az Idő
nyújtom a Jelent hártyszerű
fátyollá

öröklétig lapítom a Pillanatot
körös-körül a határokat lebontva
meg még kicsit amott.
falat-alakzattá formált masszaserű
végtelen.
kiszaggatott Percek után tartom a
markom,
hogy nekem is jusson, el ne fusson.
csenevész módokon oltalmazott
Most
nem hagyom, hogy oda-örökéjjen
ropogóssá fajuló Momentumból
rajtam kívül sokan mások is kérnek.
zsenyévé serdülő haldokló fogakkal
rágott Jelen
maradékát hiszékeny tér-tálba
piszkálom
a Létezésünk peremére.

PETES ROXÁNA LEILA

(?)

édesen gyötör
az érzés
testemen végigszaladva

lehet-e szeretni
ölelni Téged egy pillanatra

LÁJER RAMONA

3 gyermek édesanyja, szabadidőmben
versírással foglalkozom,

Fájó szív és Vérző lélek

Szívem fáj és néha hasad,
Álmomban a vágy is fakad.
Kezem kezedbe úgy tenném,
Hulló könnyed letörölném.

Nem szólnék, csak halkán lennék,
Vérző lelket, csendben megölelnék.
Csendnek nincsen semmi hangja,
Sebzett lélek szorosán karolja.

Nem kérdez csak csendben remél,
Csendes ölelés, oly hangosan mesél.
Néma tekintet, s csendes szavak,
Sebzett szivet, halkan karoljanak.

Ezernyi gondolat, mely belül összetört,
Álmatlan éjszakák, a bánat úgy gyötört.
A szívem fáj a lelkem csak úgy hasad,
Néma ölelés, csak lassan szalad.

Szívem fáj, s csak a lelkem vérzik,
Ezernyi gondolat, a fájdalmat mesélik.
Álmatlan éjszakákkal telnek a napok,
Néma öleléssel, Jönnek a hangok.

Nem üvölt, s csendben remél,
Hulló könnye, kezemre ér.
Bánatát nem mondja, a tekintet szavallja,
Fájó szivet is, egy Vérző lélek karolja.

CSERNI ANDRÁS

A Pázmány Péter Katolikus Egyetem
hallgatója, kétkötetes író, költő.

Pillangó

Van az a perc, mikor érzed, változni
kell,
bebábozódni, hogy pillangóvá nőhess
fel.
Nehéz döntés, mert megválsz néhány
részedtől,
mikor új jeleket metsz beléd éles tűr.

Bábomban kuporgok, de már rég nem
félek,
lepkeszárnyon szálltak el a kízó
érzések,
itt maradt cafatjaik szépen feloldódnak,
s velük úszik tova a múltból ácsolt
csónak.
Feltéptem a burkot, bőröm nap simítja,
mámoros mosolyom igaz öröm hídja.
Újjászülettem kicsit... látványos
módon...
színpompás szárnyaim büszkén
csattogtatom.
Értetlenek s irigyek szava nem érdekel,
nektárborral koccintok, majd táncolok a
széllal,
mert a kesergéshez az élet túl illanó,
hát sziporkázzon szüntelen minden
pillangó!

GÁL MÁRIA

Írásaim témája a szeretet, a környezetemben és világban történő eseményekről alkotott véleményem.

VEDD ÉSZRE

Melyik út vezethet
lelked nyugalmához,
mi kell a szívednek
az igaz boldogsághoz.

Ki segíthet, hogy
újra önmagad légy,
a rohanó világban
megtaláld a békét.

Hogy a gondolatod
meglássa a szépet,
csapongása helyett,
szárnyaljon a széllel.

Miért gyorsítod fel
a lassú perceket,
az idő úgy is elszáll
és mindent elfeledtet.

Akkor szép az élet,
hogyha a boldogság
ott lakozik benned, s
kivirágzik a képzelet.

RÉMÁLOM

A vijjogó sziréna hangja
visít, süvölt a távolban,
én szüntelenül arra várok,
valahol majd megállunk.

Oly végtelen volt ez az út,
olyan sötét s olyan hosszú,
és életemnek képei jöttek
lassan leperegni.

Sorakoztak az emlékek,
úgy éreztem nem is élek,
körül vesznek kedves árnyak,
kislányom most téged látlak.

Végig vonult az életem,
úgy néztem mint egy idegen,
álom zuhant a szememre,
már nem tudtam, hova, merre.

Felderengett egy látomás,
nem volt az más, mint a halál,
így tolongtak a gondolatok,
közben jöttek a rémálmok.

Mikor újra visszatértem
s rájöttem most vagyok ébren,
tudtam nem a halált félem,
csupán, csak az értelmetlent.

TALÁLKOZÁS

Az első pillanatban éreztem,
sosem voltál idegen,
az első szónál már jól tudtam,
menekülni kellene.

Szabadulni a gondolattól,
mi később csalódást okoz,
s mégis várni az érintést,
amely hozzád közel hoz.

Hogy mi volt az ellentmondás,
mely egyszerre vonz s taszít,
az igenlés és tagadás benned
s érted mire tanít.

A jó szándékú cinizmus
és a másság igénye
az emberség, a kedvesség,
mondd, mi lehet ennek vége.

Nem tudom, nem keresem
hol kezdődött el az új,
benned, bennem egy boldog
érzés felszabadult.

Közelséged megnyugtató,
s eltűnik a távolság,
a végtelen időben, csendben
várok, várok rád.

**BUDAY
ANIKÓ**

A legtürelmesebb író

Megdermedt csend

Lehulló levél suhogó
hangját is hallom,
oly nagy a csend.
Méla, lusta dallam, mi
fülemben cseng.
Néma ma minden,

megdermedt a világ,
ordítani tudnék,
csendből, hol az elég!
Küldeném a csendet, menjen
hozza vissza zajos életem.
Éji bogár zúgja nászát,
vadul keresi elveszett párját.
Koppan egy gesztenye,
elhagyta ágát,
kutya ugat, léptek
zavarják nyugalmát.
Sötét az éj, hold sem világít,
felhők mögött a csillagok
lustán pislognak,
elszáll az erőm, félek,
tán már sosem lesz holnap.

MERCZ MÓNIKA

Költő, jogász, de mindenek felett alkotó.

Menekültek

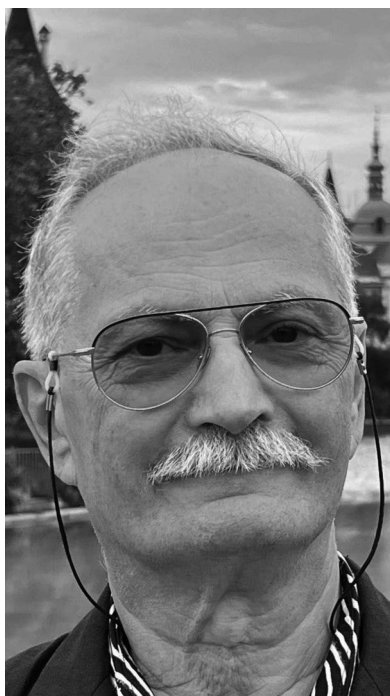
Megyünk a Sivatagban.
Kietlen itt minden.
Se víz, se fák, se élet.
Csak Te vagy mellettem.
Kezem fogod erősen,
Míg a dögevők köröznek.

Távol tartasz tőlem
Mindent, mitől félek.
Veszélyes helyeken járok,
Nincs társam, csakis Te.
Ó, de ha elhagynál,
Nem jutnék előre.
Felfalna a csorda,
Nem menekülnék.
Ha elengeded kezem,
Nem lesz menedék.
Látok néha kocsikat az úton elhajtani,
Repülőket fejem felett elsuhanni.

Nem lennék itt, nem tartanék a Jövő felé,
Ha nem engednéd nekem meg Te, hogy fogjam kezéd
És meneteljek veled.

De mi van, ha már nem vagy itt?
Ha elrohantál és nem vettem észre?
Ha egyedül kopog cipőm sarka az úton
És a horda már kerülget,
Alakom kémelve?

Ez a menekültek, nagy vándorok sorsa.
Hogy otthont alapítsunk, s teremtsünk mi újat,
Magányosan vonulunk kihalt, járatlan utakon.
De lelkem mélyén tudom, hogy nem egyedül vagyok.

**CZIROK
FERENC
LÁSZLÓ**

Képzőművész, író, költő.
Nyugtalan nyugdíjas alkotó.

TÜNEMÉNY

Vadvirágok szirmán különös égi jel,
bolyongok köztük eleven sebekkel
szívemen. Közben rám esteledett,
s kaptam vigaszt adó tücsökéneket.
Emlékrétemen pillangók szállnak,

s szoknyád lepkés mintái leválnak,
fénylőn ragyognak. Különös mese.
Néma halál szótlan szerelmese.
Együtt sétálunk a régi réten,
új virágok köszöntenek szépen.
Az illatozó mindenség álma,
csillagok gyúlnak hívó szavára.
Kezed forrón simul kezembe,
békeesség árad szét szívemben.
A csendben dalba kezd egy madár.
Végtelen az út mi előttünk jár.

VOLTÁL MÁR?

Mondd, voltál már gyógyszer
valaki receptjén?
Felírt a sors, indultál éleltnyi
dereglyén?
Vágyak közt vergődve
öleltél, szerettél, s létezését
adtál örömök tengerén.

PÖLÖSKEI ÉVA

Költő

Az idő

Zuzmorás mezőkön át ballagok
A fagyos földel együtt hallgatok
Mintha az idő megdermedt volna
és csak a jéghideg szél susogna

Őzek jönnek, megállnak, figyelnek
Engem is megállásra készítenek
Egy nyúl feltűnik, ugrálva, lassan
Figyel meg-megáll óvatosan

És a pillanat, mint a vászon,
feszítve néz a jéghatáron
Mintha soha nem is mozdulna
az idő is időtlen volna

Aztán varjak jönnek, kárognak
és felkavarják a nyugalmat
A zuzmorás fákra rászállnak
Az ágak reccsenve hullanak

A nyúl megijed, vissza szalad,
majd eltűnik a bokrok alatt
Az őzek riadtan elfutnak
A köd elnyeli alakjukat

Mozdulok én is, mert didergek
A dermedt csend újra körbevesz
Úgy tűnik, itt nem történt semmi
A pillanat csodája ennyi

VIOLET C. LANDERS

Nem szeretem magamat beskatulyázni egy műfajba, mert sok téma érdekel. Nyitott vagyok a világra és imádom a rejtélyeket.

A lét meséje

Minden pillanat, akár az árnyék,
Szemet vet rád, míg elhaladsz,
S veled változol te is - másképp.
Tovaszálló percek, emlékei foszlány,
De az érzés benned marad,
Édes csókja - akár egy rosszlány.
Éreznéd még, bársonyos tapintását,
Percről percre átélheted...

A pillanat - szertefoszló varázsát.
De huss! Elszáll innen messze,
Mintha álmodnál csupán,
Hogy elméd képeit örökké keresse.
Megragadnád, hogy benne maradj,
Megállva, várnád.
Vagy inkább sebesen - elébe szaladj.
Mennyi boldog móka és szerelem,
Távoli képeit,
Csak titkos - önmagamban lelem.
S a legszebb pillanatok varázslatos képe,
Elém tárnák suhanó életem,
Illanó képkockákba vésve - a lét meséje.

JURISIN SZŐKE MARGIT

Nyugdíjas vagyok. Van két leányom és négy unokám. 2014 októberében kezdtem verseket írni.

Szép az élet!?

Sokszor hallottam: Szép az élet!
És hogy keresni kell a szépet...
Ám sokszor hiába igyekszem,
Amikor bánat gyötri lelkem.

Keresem, nézem... mégsem látom,
Könnytől fakó a szín a vásznon.
Meglátni szépet olykor lehet,
Ha a szív öröm lakhelye lett.

Ha a boldogság nálam vendég,
S szívemben szeretet lángja ég,
Száradó bokor is álomszép,
Boldogság szülte képzeletkép.

Ha boldog vagy, akkor szép minden,
Boldogság... más világ, azt hiszem.
Nem látsz valót, képzelet ural,
Míg életed boldog s fiatal.

Nem tagadom, tudom: Szép az
élete,
Mind, kinek szerencséhez van
bérlete.

A szép élet titka vajon... ez lenne?

**SYLVIA
BENCZIK**

Már 16 éves korom óta írok verseket,
novellákat, jelenleg egy színdarabon
dolgozom

Pillanat

Toll-puha ágyamon feküdtem,
ablakomon áttűzött a napsugár,
élénk fényben repülni tudtam,
én, a kalitkába zárt madár.

Különös dolgok üdözték álmom,
fehér füstfelhő, s az elboruló ég,
Túlzott óvatossággal,
mint egy merev bábu,

Megpillantottam saját világom tükrét.
Ebben a pillanatban zuhanni kezdtem,
rémületem elárnyékolta a sötétség,
majd visszanyert öntudattal gyáván
összeroskadva, nehéznek tűnt a lég.

ERDÉLYI TÜNDE

Új műfajokban is kipróbálom magam, jelenleg apeváim várnak kiadásra, de sci-fit és állatmeséket is írtam.

Csupazöld

Zöld mezőben zöld fűszálon
zöld szöcske ugrik épp,
zöld fenyőnek zöld tűágán
zöld tücsökraj húz zenét.

Zöld pázsiton, zöld ruhában
zöld almába harapok,
amerre nézek minden zöld
e júniusi szép napon.

Nap

Eloszlik az éjnek sűrű homálya,
Libben a felhő, mint nőnek a fátyla.
Aranyszín vonja be a tájat,
mikor a nap, mint öreg varázsló
elindul újtára, s int amerre jár,
űzi a telet, búzát érlel, virágot fakaszt,
estére megpihen, átveszi helyét a Hold,
s álmában mesélnek az apró csillagok.

JÁNOSI KINCSŐ

Versek írok és az egyetemisták
gondtalanságával élem napjaimat.

Titokban szeretnék

Őszintén várlak.
Bolond világ –
a glóbusz fordul –
ennyi volt mára.

Dombon ülök,
alattam házak
égnek vörös
cserepeikkel –

lehetsz akárki,
a gyógyuló
távolságokban
nem fog vérezni
a sebzett holnap.

CSAPUCHA RUDOLF

Gyerekkorom óta feltölt az írás, kisebb megszakítás után a győri színházban töltött inspiratív évek során találtam vissza az alkotáshoz

Álmaimban

Egy pillanat, egy pillanat volt csupán
Azóta is futok utána sután
Arra és arra, csak egy pillanat
Ekkor idő, tér szétszakadt
Remegve futott át rajtam a gondolat
Mi is történt e pillanat alatt?
Te lágyan tovább lebegtél

És eltakart a szürke tér
Nyüzsgő, sűrű hálójába beszippantott
Meghagyva nekem ezt a pillanatot
Gondosan bepólyázom magamnak
Soha ne sérüljön az a pillanat
Messze elszaladt, elszaladt, elszaladt
Mély álmaimba villogva ragadt
Az a pillanat, pillanat, pillanat

**RICZU
JOLI**

Számomra az írás egy csodálatos eszköz arra, hogy érzéseimet, hitvallásomat közvetítsem az olvasók felé.

Álom volt

Bandukolok hólepte fák alatt,
eszembe jutnak régi szép nyarak.
Akácok nyíltak kertünk végében,
pompáztak mind lilán és fehérén.

Ültem a lépcsőn, és úgy vártalak.
Bódított az akácok illata.
Messziről láttalak, hogy jössz felém,
hallottam a lépteid ütemét.

Megjöttél, öleltél, mint még soha.
Nem hittük el, hogy az idő rohan.
Szőttük álmaink, közös utunkat,
majd kacagva válladra borultam.

Mézízú éjszaka, csillagos ég,
fogadtuk, örökre csak te és én.
Akácok szirmai hullottak ránk,
hittük, hogy csak miénk lesz a világ.

Bandukolok hólepte fák alatt,
emlékeimben élnek szép nyarak.
Most hull reám, csak hull a fehér hó,
emlékezek köddé vált álmunkról.

BESNYEI JÚLIA

Büszke édesanya, szárnyait bontogató,
amatőr író, örök álmodozó.

Merengő

Bús
Magány
Emészti
Szüntelenül
Lelkem rejtekét.

Halk
Zenét
Dúdolva
Siratja rég
Elveszett üdvét.

Vak,
Sűrű
Sötétben
Puhatolja
Léte miértjét.

Jöjj
Érzés!
Foltozd be
Szeretettel
Testem egészét.

Süss
Napfény!
Ragyogd be
Melegséggel
Szívem szentélyét.

Szállj
Madár!
Csicsereg
Fennhangon az
Élet értelmét.

KISS ENIKŐ

Ars poeticám: a művészetben történő kiteljesedéshez minden pillanatot meg kell élni, és kialakítani önmagunkban a saját életigazságunkat.

Horizont

Oly közel és oly távol,
Hol ég és föld összeér,
Egy másik világ kapujába
Lelkünk mindig visszatér.

Köddé válnak a határok,
Nincsen többé víz és vér.
Csak mi vagyunk e valóságban,
A boldogság tengerén.

Olyan sokszor...

Olyan sokszor látom
A hamis valóságot.
Nem az igazságot,
Csak a hazugságot.

Olyan sokszor hallom
A szavak erejét.
Feledésünk terhét,
Titkaink tengerét.

Olyan sokszor érzem,
Nem is ez az élet.
Megalkotott képzet,
Mely most is véget érhet.

Olyan sokszor voltam
Ezernyi szerepben.
Árnyékban, lepelben,
Szürke fénytengerben.

Nem is tudom sokszor,
Mit várnak el tőlem.
Lehetek-e ember,
Vagy álarcban kell élnem?

Érzem, mi a válasz,
Tudom, mit kell tennem:
Létrehozom inkább
Saját belső rendem.

**DARÁZS
BALOGH
KATALIN**

Szabadidőmben írogatok,
leginkább magam
szórakoztatására.

Szerelem

Fanyar szerelem,
Sóvárgó érzésből
Szeretet éhségből
Mézédes éneket
Félelem nélkül
Vérvörösre fest

Kávé

Születésnapom reggelén,
Kávét főzni mentem én.

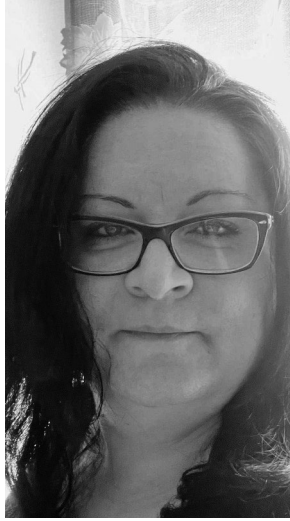
Így indítom a napom,
Kávésbögrém elkapom.

Forrón iszom, szürcsölöm,
Gyorsan magamba öntöm.

Gyönyörű a reggelem,
Napfelkeltét élvezem.

Ennyi volt a tervem mára,
Indulhatok a munkába.

KOVÁCS MARGIT

Leginkább verseket írok, de
mostanában próbálkozom novellával is.

Egy emlék egy pillanat

emlék egy pillanatban
vízen pattanó labda
emlék egy pillanatban
nyárnak csobbanása

emlék egy pillanatban
hideg reggelek ébredése
emlék egy pillanatban
ez a közeledő ősz elmúlása

emlék egy pillanatban
csillagos égbolt ragyogása
emlék egy pillanatban
egy hulló csillag az égbolton

pillanatban egy emlék
ahogy kezded mozdul
pillanatban egy emlék
zsebembe kezemhez érsz

pillanatban egy emlék
ahogy megígéred jössz értem
pillanatban egy emlék
hiába vártam nem jöttél el

pillanatban egy emlék
már későn tudtam meg
pillanatban egy emlék
hogy hűséged másé lett

**NÉMETH
TIBORNÉ
SÁRA**

Költő

Emlékezés

Elszunnyadtam
Mintha megfáradtam volna
Testem is elernyedett
Ébredésem fájó valóságba emelt
Értékeim sorra elvétetett
Menekülnék

De nincs kiút, csak egy
Jól tudom, az az egyetlen egy
Mindenem oda
Lelkem viharvert, s kavarog
Tudom, van ki életet ad
Ezért hozzá kiáltok
Úszik a házam, minden mi abban áll
Pusztít az ár, nem nézi mit talál
Alapjairól megfeledkeztem
Szorgos kezemmel mást építettem
Uram! Ezért most hozzád kiáltok
Bűnömtől roskadva kegyelmedre várok
Szűnik a vihar, ár is csendesül
Lelkem újra bűnbocsánattól hevül
Felvételtem
Mintha bűnöm meg sem történt volna
Csak tanulsága
Az mindig megmarad nekem

MUCS BÉLA

Pszichológiát végzett, verseket kamaszkora óta ír, kötött és szabadverses formában is

Emlékezetkihagyás

Kizárt a város önmagából, nézd hát
a mozaikba tört idő utcáit.

Mint rózsablak az oltárra rálát,
figyeled a saját emlékeid.

Templom vagy, nem mozdulsz,
kristályszed csak

befele csillan, megnyújtóznak lomha
árnyékok, és éjszínű fátylat húznak
tömjéntől fejnehéz szent-szobraidra.

Bagolyfiókák egy porfészekben:
pár gyertyacsonk pislog, fel-fel sercen.
Egy pillanatra csak tested tudod:

Tüdőd hogy fújtat, szíved hogy dobog,
a rémes-végtelen jelenedben
múltad sápadt ököllel markolod.

**KRISTÓFNÉ
VIDÓK
MARGIT**

költő, jelenleg már nyugdíjas.

Alkonyat

Karmazsin ruháját ölti az alkony,
a lemenő nap még visszapillantott,
remegő páráként száll fel a sóhaj,
betakar az éj puha takaróval.

Gyöngykönnyek peregnek égi lajtorján,
lelkünk kitárul varázsos éjszakán,
gyógyító balzsam, virágok illata,
pislogva jó az ég első csillaga.

Néha megrebben egy-egy alvó madár,
álmában még újra dúdolja dalát,
bársonyos éj figyel fátyolos szemmel,
szellő kergetőzik az árnyképekkel.

Mélykék palástját teríti az égbolt,
lassan közeledik az éji légyott,
andalgó félhold opálos fényei,
eltűnő remények holt ösvényei.

Alkonypír

Bíbor aranyban tündöklő sugarak,
igéző a szikrázó fényzuhatag,
mint hócsipke, zúzvara ül a fákon,
alkonypír terül a meseszép tájon.

Fenyvesek susognak kósza szellővel,
kacérkodnak a ciklámen felhőkkel,
hólepel csillámlik alul a földön,
a Nap még rápillant, hogy tündököljön.

Varázsos pillanat, csendes a vidék,
megragad ez a fenséges ősiség,
hirtelen sötét lesz, ellobban a fény,
indigó lepel fedí az ég tükrét.

Ezüst éjszaka

Tündöklő híd ragyog a víz felett,
csillogó hold fényéből született,
hullámok árnyain illan a fény,
a mélyben fekete, örvénylő lény.

Bársony éj terít, mélykék palástot,
köréje labirintust varázsol,
lomhán szálló pára a víz fodrán,
cseppjei, mint szikrázó gyöngyfoszlány.

Szél játszik a fák karcsú ágain,
halk akkord szól, elzengi vágyaim,
csak a fájó szív melódiája,
hallatszik az ezüst éjszakába.

Zenél a tenger

Hullámok szárnyán dallamok szállnak,
köveknek csapódva ritmussá válnak,
árnyék, és fény, táncoló páros,
dübörgő tajték gyöngyberakásos,
morajló hangon akkordot játszik,
szerelmes szív remélni látszik,
búgó-zúgó, kacagó hangok,
örökké tartó titáni harcok,
sikolyok hangját hozza a szél,
egy végtelen melódia életre kél.

Haiku

Éji sötétben
tó vizén csillanó fény,
telihold fürdik.

KINCSES JÁNOS

Ég kegyeltje, költő vagyok;
amennyiben verseket írok...
Tollforgató író lennék, mikor éppen
prózáat írnék...

A Teremtő dicsérete

/a 8. zsoltár alapján/

Kelj fel, lantom, citerám!
Hadd ébresszem én a hajnalt!
Ébredj, csörgőm és dobom!
Köszöntsд Teremtőd!

Örvendj, testem és lelkem!
Adj hálát ma Istenednek!
Csodálja az Ő nevét
Az egész világ!

Bámulom a széles eget,
Erős karod műve az!
A holdat és a csillagokat
Egy szavaddal alkottad.

Kelj fel, lantom, citerám!
Hadd ébresszem már a hajnalt!
Ébredj, csörgőm és dobom!
Köszöntsd Teremtőd!

Mi az ember, hogy gondolsz rá?
Az emberfia, hogy ügyelsz rá?
Kis híján istenné tetted,
Koronája dicsőséged!

Örvendj, testem és lelkem!
Adj hálát ma Istenednek!
Ámuljon az Ő nevén
Az egész világ!

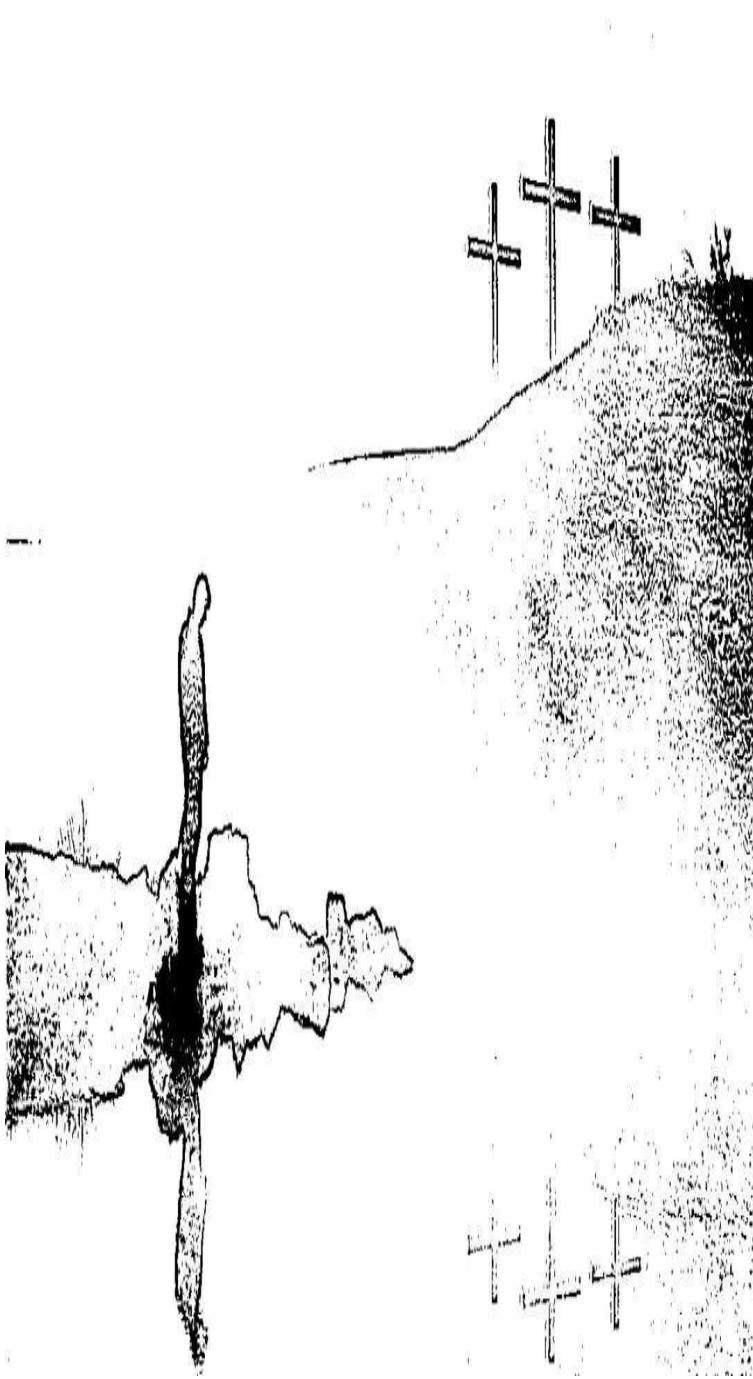

Uralkodni rendelted őt
Kezed minden műve fölött.
Rábíztad a jámbor juhot,
A szelíd- és a vadállatot.
Ég madarát, tenger halát,
Mindent; mi a tengerben jár.

Kelj fel, lantom, citerám!
Ébresszük hát így a hajnalt!
Ébredj csörgőm és dobom!
Köszöntsд Teremtőd!

Örvendj, testem és lelkem!
Adj hálát ma Istenednek!
Dícsérje az Ő nevét

Az egész világ!

**ZÁTONYI
LÁSZLÓNÉ**

77 éves nyugdíjas nyelvtanár
vagyok, jelenleg főállású
háziasszony

Fekete helyett már

ősz haj fedi fejem
ezt a csodás élményt
sohasem feledem

Krk szigeten voltunk
családdal nyaraltunk
az egyik délelőtt
Baskára utaztunk

Kocsiból kiszállva
elállt a lélegzet
örökmozgó lábunk
földbe gyökerezett

Hegyek gyűrűjében
fantasztikus mélység
szédítő mélységben
varázslatos kékség

Szikrázó víztükrön
hófehér hajócskák
a parton strandolók
mint a nyüzsgő hangyák

Lenyűgöző látvány
egy eleven festmény
beragyogja lelkem
mint a nyári napfény.

**SKY
ST**

Író és költő

A jel

Lánynak születtem, nem fiúnak
Kész tragédia ez az elsőszülöttnek
Ez volt a jel, sose leszek elég jó a
családnak
Én csak egy lány lettem, nyűge-baja
anyámnak.

Elöl deszka, hátul léc,
Kevés mell de jó sok ész,
Ez volt a jel, hogy rosszul raktak össze
Nem leszek feleség, sehogy se jön
össze

Menni, egyre messzebb
Ez hajtott utamon
Makacsul, leszegett fejjel
Felejtteni mindent, ezerrel.

Boldogság? Bolondság! Nincs ilyen
Mégis keresem, mégsem lelem.
Da valaki még mindig visszavár,
Ez volt a jel, még nem vezett el a
család.

Én sem elég, ő sem az,
Két törött szárnyú galamb
Vergődünk a jelek alatt
Ő fiú, én lány, két törött szárnyú madár.

F.FARAGÓ ESZTER

Antológiákban szerepelnek
írásaim; prózák, lírák.

Húsvéti óda

1.

Lehet, kevés voltam nagyon.
Örömnök, bának hiábavaló,
de mégis: igaz.
Hamisan sosem szóltam!

A könny, mely bánatom kísérte,
kristályá merevült arcomon,
s a megfagyott, sötét égboltról
csillagok zápora hullott rám;
Elömlött rajtam a fogyó hold
márvány, hideg fényű halála –
S míg ébredést kért a feltámadás,
a világ a Megváltót nem találta.
Pedig jöttére várt az álmos világ!
Ébresztőt fakaszt rügyben a nap,
s a szivárványba burkolódzó viharkabát
tavaszi záport fog ég alatt!

2.

Az úton a Kedves bandukol
lóbálva kezét, mint aki ráér,
felmosolyog az égre vidáman,
s arcán táncolva éled a fény.
Ugye, te is látod, amit én?
Ugye a tavasz neked is dalol?

Egy ritmusra ver a szívünk,
s zubog a testünkben a vér.
Látom, már nem vagy egyedül:
válladra egy szelíd kéz simul,
s míg végigkísér utadon,
a szivárvány foszló színeiben
megmártózol valahol.

3.

(Tudom, túl sok voltam neked;
Márciusban a nap hevült,
áprilisra szénné égett,
májusra minden fény kihűlt.)

4.

Nem kell, hogy lásd, ha visszanézel,
hogy szakad vízésésbe a táj -
ahol a Feltámadás ült reménykedve -
s egy emmausi névtelen tanítvány.

HANNA J. NAGY

Mottóm: Az írás, alkotás számomra
remény! A mának ad létezést, a
jövőnek hitet!

Békénk

Meglelni békénk, hol a csend átölel,
karjában ringat az égi szerelemmel,
pillantásom a kavargó hullámokon,
zord szirtekhez oly közeli magányom.

Ruhám

Ruhám szakadt foszlánya hullik,
porban kavicsok közt elveszett,
lassan minden fájdalom múlik,
majd új ruhát ad a képzelet.

Büszkén megyek végig az úton,
az éles kövek nem ártanak,
most már nem töprengek a múlton,
a nevetések nem bántanak.

Vidáman tekintek az égre,
egy a céloom mindenek előtt,
emlékezni az összes szépre,
amely erre az útra lökött.

Hegedűm dallamára papírra vetem életem,
magamból adok egy kis ízt, oly édesen,
szívem ritmusával kitárom lelkemet,
képzeletem fantáziáján nyújtom szívemet.

Álmodva álmodok egy csodás világot,
hol költészetem szépségét megtalálod,
ki megért engem velem vándorol,
a végtelenségben angyalszárnyakon.

A csenden keresztül eljutok Istenhez,
imáimmal adom, hogy ezzel töltekezz,
szavaim hangja eljut mindenkihez,
a tollforgató tiszta reménnyel érez.

Lelkünkben zene, szavak nélküli emlék,
imák sóhaja, melynek útján mennék,
egy felhőtlen lap, melyre vágnak szavaim,
tükörképben láthatod örök vágyaim.

Az univerzum minden csillaga inspirál engem,
őszintén ihlettel áldott a lelkem,
szeretettel zárd szívedbe verseim,
kendőzetlenül adom neked érző emlékeim.

Tisztelt Barátaink!

Szeretettel köszönjük a beküldött verseket. Szívből és lélekből írt adományok, pályázatok és szuper alkotások érkeztek az

"1001 PILLANAT"

verses antológiába, amelyet közösen készítünk veletek.

Először is gratulálunk minden résztvevőnek.

Kedves költők és íróársaink!

Az igazi dolgok és alkotások nem fizikai, hanem szellemi szinten születnek. Nekünk nem az e világi anyagi haszon fontos, hanem az a lelki gazdagság, amelyet rímekbe írunk és irtatok...

Szabad és tiszta lelkek alkotásai érkeztek, amelyek a jóból, szeretetből, érzelmekből és tanulságokból építkeznek..

Mindenki a lelkét tette írásába. Valódi gazdagságát küldte el nekünk. Szellemi kincsek tárháza lesz ez az antológia. Szeretetben, hűségben, barátságban és alkotásban mindannyian együtt vagyunk egy könyvben.

Gazdagabb lesz általatok a világ, amely gazdagság Istentől való mennyei gazdagság a verseitekbe.

A szeretet legyen veletek

Hanna J. Nagy

Költők jegyzéke:

- 1. Goran Episcopus**
- 2. Poór Edit**
- 3. Varga Julianna**
- 4. Oláh Tímea**
- 5. Péri Györgyi**
- 6. Monostory Tamás**
- 7. Orosz Krisztián**
- 8. Máthé Rozália**
- 9. Kovács Évuska**
- 10. Erdős Sándor**
- 11. Váronné Darabos Klára**
- 12. Szilágyi Anita**
- 13. Ternyikné Sándor Natalia**
- 14. Somogyi Ibolya**
- 15. Lantai Éva**
- 16. Cseh Veronika**
- 17. Váczy Jépont Tamás**
- 18. Váczy Virág**
- 19. Bagoly Andrea**
- 20. Szakács Anna**
- 21. Sophia B. Diamond**

22. Kiss Tünde
23. Vadászi Árpád
24. Szabóné Bencze Zsuzsanna
25. Mohácsi Eszter
26. Bombicz Judit
27. Bubrik Zseraldina
28. Juhász Bálint
29. Amy Campbell
30. Csillag Gábor
31. Kövesi-Hosszú Bettina
32. Márton Csilla
33. Szomik Szilvia
34. Kóczi Rózsa
35. Győri Nagy Attila
36. Bahus Katalin
37. Turbán Adrián
38. Hamerli Éva
39. Szabó Anasztázia
40. Gál Júlia
41. Korhán Eliot
42. László Bernadett
43. Gyenge-Rusz Anett
44. Viktor Juhos

45. lochom Zsolt
46. Demény Balázs
47. Királdi-Kovács István
48. Buglyó Júlianna
49. Végh Darinka
50. Kimmel Gábor
51. Mazál Ferenc
52. Gulyás Gábor
53. Petes Roxána Leila
54. Lájér Ramóna
55. Cserni András
56. Gál Mária
57. Buday Anikó
58. Mercz Mónika
59. Czirok Ferenc László
60. Pölöskei Éva
61. Violet C. Sanders
62. Jurisin Szőke Margit
63. Sylvia Benczik
64. Erdélyi Tünde
65. Jánosi Kincső
66. Csapucha Rudolf
67. Riczu Joli

- 68. Besenyi Júlia**
- 69. Kiss Enikő**
- 70. Darázs Balogh Katalin**
- 71. Kovács Margit**
- 72. Németh Tiborné Sára**
- 73. Mucs Béla**
- 74. Kristófné Vidók Margit**
- 75. Kincses János**
- 76. Zátonyi Lászlóné**
- 77. SKY ST**
- 78. F. Faragó Eszter**
- 79. Hanna J. Nagy**

Szerkesztette:

Hanna J. Nagy

Goran Episcopus

Illusztráció:

Goran Episcopus

ILLYRIAN MONASTERY

ILLÍR KOLOSTOR

